திராவிடநாடு

25—5—58 | வார வெளியீடு | விலை 16காசு

இடம் உண்டோ ஏட்டில்?

(தாமரைக்கண்ணான்)

வான்உலவி மழைபொழியும் கார்முகிலின் கூட்டம்
தான்வந்து சேருமெனில் மயிலாடும் ஆட்டம்
தேன்கனிவும் பால்சுவையும் தமிழில்மிகக் கொஞ்சும்
நான்அதனை மேவுங்கால் துள்ளிடும்என் நெஞ்சம்
மேன்மேலும் திணிக்கின்ற இந்தியில்ஏ தின்பம்?
மான்அல்ல மந்தியதால் வரும்நாளும் துன்பம்
கோன்ஆட்சி நீங்கினதோர் குடியரசு தன்னில்
ஏன்இந்த வெங்கொடுமை தீராத இன்னல்?

மலருமெழில் சோலையுளே பூக்கமெனில் எங்கும்
நிலைகொள்ளா தங்குவரும் வண்டுகளி பொங்கும்
விலைதந்தே வாங்கிடினும் நல்லரிசிச் சோற்றால்
வலிவடையும் நம்முடலும் ஏற்படுமோர் எற்றம்
தலைமீதே அவர்கொட்டும் கோதுமையை உண்ணில்
நலிவெய்தி உயிர்வாடி இடறுதல் திண்ணம்
பலபேர்கள் தேர்ந்தாளும் குடியரசு வாழ்வில்
அலைபோன்றே துயரங்கள்! ஏன் இந்தத் தாழ்வு?

இழைகின்ற நல்லுறவால் பெறுகின்ற செல்வன்
எழில்அன்னை அணைப்பாள்அங் கன்புமிக வெல்லும்
மழைவெள்ளம் போல்வந்து மேநாட்டார் கேட்பீர்;
அழிந்தேகும் தென்னவரால் எடுத்தார்கள் ஓட்டம்!
வழிவழியாய்த் தோற்பதிலே வீரர்அவர் தெம்பால்
அழகுடனே விடுதலைநாம் பெற்றிட்டோம் என்பார்!
எழிலோடு நலம்கூடும் குடியரசு நாட்டில்
பழியாகும் இவைஎழுத இடமுண்டோ ஏட்டில்?

தஞ்சை மாவட்ட மாநாட்டுத் தீர்மானங்கள்

இந்தியத் துணைக்கண்டம், அந்நிய ஆதிக்கப் பிடிப்பிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்பதற்காக மகத்தான பணிபுரிந்தவரும், குறிப்பாக எல்லைப் புற மக்களின் உரிமைப் பிரச்சினைகளுக்காக அரும் பணியாற்றியவருமான டாக்டர் கான்சாகிப் அவர்கள், முரடன் ஒருவனால் படுகொலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டதை அறிந்து இம்மாநாடு மிகவும் வருந்துவதுடன், அவரது பிரிவுக்கு ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

*

இந்தியா, பல்வேறு மொழி—கலாச்சாரம் இன வேறுபாடுகளைக் கொண்ட ஒரு துணைக் கண்டம் என்பதைப் பலமுறை ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பினும், அந்த உயரிய எண்ணத்தை மதித்து நடக்கும் மனவளமற்ற இந்திய அரசியலார், இந்தி மொழியைப் பொது மொழி என்ற பேரால் பிற மாநிலங்களின்மீது—குறிப்பாகத் தமிழகத்தின்மீது நேரிடையாகவும் மறைமுகமாகவும் திணிப்பதை இம்மாநாடு வன்மையாகக் கண்டிப்பதுடன், இந்தி மொழி ஆதிக்கத்திற்குத் தென்னகம் என்றைக்கும் அடிமைப்பட்டிருக்காது என்பதை இம்மாநாடு, இந்தியப் பேரரசுக்கு எச்சரிக்கை செய்து தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

*

ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பல அலங்கோல நிலைமைகள் ஏற்பட்டு, ஏற்பட்ட தவறுகளையும் செய்யப்பட்ட மோசங்களையும் மறைக்கும் விதத்தில் திட்டத்தைத் திருத்துதல், திட்டத்தைக் குறைத்தல், அடிப்படைத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுதல் எனப் பல பெயர்களால் முதலீடுகளைக் குறைக்கும்பொழுது, முதலிலேயே தொழில் துறையில் தாழ்ந்துள்ள தென்னகத்துக்காக உள்ள சில பல திட்டங்களை, இந்தக் காரணங்களைக் காட்டி, டெல்லி அரசாங்கம் கைவிடும் என்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருப்பதால், தென்னகத்தின் உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்காத வகையில் பணியாற்றுமாறு அரசாங்கங்களையும், தென்னகத்திலிருந்து சென்றிருக்கும் பாராளு மன்ற உறுப்பினர்களையும் இம்மாநாடு வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

*

அடுத்த குடிமதிப்புக் கணக்கு (Census) எடுக்கும்போது சாதிப் பெயர்களை இணைப்பதில்லை என்று அரசியலார் திட்டமிட்டிருப்பதை இம்மாநாடு வரவேற்பதுடன், சாதிப் பெயர்களைப் பொது இடங்கள், தெருக்கள், விடுதிகள் வணிகக் கூடங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நீக்குவதன் மூலம் சாதி உணர்ச்சியை நீக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கேற்ற சட்டம் இயற்றவேண்டுமென்றும் இம்மாநாடு அரசியலாரை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறது.

*

ஒரு ஆசிரியருக்குச் சராசரி முப்பத்தைந்து மாணவர்கள் என்று அரசாங்கம் பிறப்பித்திருக்கும் புதிய உத்தரவை மாற்றி முன்புபோலவே ஒரு ஆசிரியருக்கு இருபது மாணவர்கள் என்று உத்தரவிடுமாறு இம்மாநாடு அரசியலாரை வற்புறுத்துகிறது.

*

சீர்காழி வட்டம், வைத்தீஸ்வரன் கோயில், வைத்தியநாதசாமி பேரால் பட்டாவும், சீர்காழி சட்டநாதசாமி பேரால் பட்டாவும் உள்ள தர்மபுரம் ஆதீனத்துக்குச் சொந்தமான நஞ்சை—புஞ்சை நிலங்களைச் சாசுவதப் பகுதி பாத்தியந்தின்கீழ், அதாவது நிலங்களை அனுபவிப்பவர்கள், சர்க்கார் தீர்வை செலுத்திக்கொண்டு, மேற்படி சொத்துக்களைப் 'பாராதினங்கள்' செய்யும் பாத்தியத்துடன் அனுபவித்து வருபவர்களுக்கே மேற்படி நிலங்களைப் பட்டா செய்யும்படி இம்மாநாடு அரசியலாரை வற்புறுத்துகிறது.

*

தேசிய மயமாக்கப்பட்ட இன்ஷூரன்ஸ் கார்ப்பொரேஷனில் வேலை செய்து வருகிற ஊழியர்கள், குறிப்பாக இன்ஸ்பெக்டர்கள் இவர்களுடைய கோரிக்கைகளை உடன் கவனித்து ஆவன செய்ய இம்மாநாடு இந்திய அரசியலாரை வற்புறுத்துகிறது.

*

சென்னை மாவட்ட நகரசபைகளின் சட்டம் 1920-ல் இயற்றப்பட்டிருந்தும் நாளது தேதிவரை மாற்றப் படாமலேயே இருந்துவருகிறது. எனவே, நகரசபைகளுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கும் இரத்தினசபாபதி குழுவின் சிபாரிசுகளை செயல் முறைக்குக் கொண்டுவர அரசினரை இம்மாநாடு கேட்டுக் கொள்வதுடன்; நகரசபைகளின் ஆயுட்காலம் இப்பொழுது உள்ளது போலவே, மூன்றாண்டுகள் போதும் என்றும், ஐந்தாண்டுகள் தேவையில்லை என்றும் இம்மாநாடு கருதுகிறது.

*

கைத்தறி விற்பனைகளுக்குத் தற்போது தரப்பட்டு வரும், ரூபாய்க்கு 12 காசு என்ற தள்ளுபடியை தற்காலிகமாயிருப்பதற்குப் பதிலாகத் தொடர்ந்து தருமாறும், கைத்தறித் தொழிலுக்கு நிரந்தரமான பாதுகாப்புக் கிடைக்கும்விதத்தில், கரைபோட்ட வேட்டி, சேலைகளைக் கைத்தறிக்கென்று ஒதுக்கும்படியும், அரசாங்க நிர்வாகத்தில் வாங்கித் தரப்படும் உடை வகைகளுக்குக் கைத்தறியைப் பயன்படுத்தும்படியும் இம்மாநாடு அரசியலாரை வற்புறுத்துகிறது.

*

தஞ்சை மாவட்டத்தின் பல சிற்றூர்களில், மருத்துவ நிலையங்கள் இல்லாமலிருக்கும் குறையைப் போக்கவும், மருத்துவ நிலையங்கள் இருக்கும் சில இடங்களில் சரியான டாக்டர்கள் இல்லாத குறையை நீக்கவும், கொசு, மலேரியா, யானைக்கால் முதலிய தொந்தரவுகள் இருக்கும் இடங்களில் அதிகப்படி மருத்துவப் பாதுகாப்புகளைத் தருவதற்கும் அரசியலார் தக்க முயற்சியை எடுக்கவேண்டுமென இம்மாநாடு வற்புறுத்துகிறது.

★

அந்தோ!

நமது உற்ற நண்பரும் "சண்டே அப்சர்வர்" ஆசிரியருமான பி. பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் 22—5—58 - காலை இயற்கை எய்திவிட்டார் என்ற திடுக்கிடும் செய்தி, பத்திரிகை அச்சுப் பொறியில் ஏறும் கடைசி நேரத்தில் கிடைத்து எம்மை எல்லாம் மீளாத் துயரத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது.

மலர் 16] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [25—5—58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 45

பணமே, உயிர்!

அரசியல் கட்சிகளுக்கு, வியாபார வேந்தர்களும், பணதிபதிகளும் "நன்கொடை" நல்குவதைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்று பார்லிமெண்டில் கொண்டு வரப்பட்ட மசோதா, எதிர்பார்த்ததுபோல நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது! இதனை ஏற்றுத் தனது மாசுமருவற்ற தன்மையை காங்கிரஸ் அரசு காட்டிக்கொண்டிருக்கலாம் — எனினும் விரும்பவில்லை. பருக்வா எனும் தனிப்பட்ட உறுப்பினர் கொண்டுவந்த இம்மசோதா விசியெறியப்பட்டுவிட்டது!!

"ஆளும் கட்சிக்கு அடிக்கடி பண உதவிகள் அளிப்பதென்பது மிக மிக ஆபத்தானது. நிர்வாகத்தைச் சீர்குலைக்கக் கூடியது. ஜனநாயகத்தை நாசமாகக்கூடியது" என்று கல்கத்தா உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி முகர்ஜி என்பார் இதுபற்றித் தீர்ப்பு வழங்கியிருந்தார். பம்பாய் உயர் நீதிமன்றமும் இப்படியே கருத்து வழங்கியிருந்தது. ஆனால் பார்லிமெண்டில் பதிலளித்த அமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி என்பார், "இப்படி நன்கொடைகள் பெறுவதால் என்ன தவறு?" என்று கேட்கிறார்! அன்போடு அளிக்கிறார்கள் பிரபுக்கள்—நிபந்தனையெதுவுமின்றித் தருகிறார்கள்—பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு அதற்காகப் பாதையை மறந்துவிடும் குணம் கொண்டது அல்ல காங்கிரஸ் — நன்கொடை பெறுகிறோமேயொழிய அதற்காக எங்களை விற்றுவிடவில்லை—என்று விளக்கமளித்திருக்கிறார்!!

இன்றைய காங்கிரசுக்கு, டாடாக்களும் பிர்லாக்களும் இலட்சம் இலட்சமாகக் கொட்டிக் கொடுக்கிறார்கள் என்பதும், அதைக் காங்கிரஸ் மறுக்காமல் வாங்கிக்கொள்கிறது என்பதும் உண்மைதான், என்று தெளிவாக விளங்கிவிட்டது! அமைச்சரும், வெட்கமின்றி ஒப்புக்கொண்டதோடு 'தவறென்ன' என்று தைரியமாகவும் கேட்கிறார்!!

ஆளும் கட்சி, காங்கிரஸ். அதனால்தான் வியாபார வேந்தர்கள், கொட்டிக்கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். காங்கிரசும் அப்பணத்தை வாங்கி, அஞ்சாமல் செலவிட்டு, தேர்தலில் வெற்றிக்கொடி பறக்கவிடுகிறது! ஏனைய கட்சிகளோ, மக்களையும் அவர்தம் நம்பிக்கையையுமே மூலதனமாகக்கொண்டு தேர்தல் களத்தைக் கடக்கமுனைகிறது!!

"நாங்கள் என்ன கொள்கையையா விட்டுவிடுவோம்?" என்கிறார் லால்பகதூர். இலாபமில்லாத விஷயத்தில் பணத்தைக் கொட்ட பிரபுக்கள் ஒன்றும் தெளிவற்றவர்களல்ல!

ரூபாய் 400-கோடிக்குமேல், ஒவ்வோராண்டும், வருமான வரி கொடுக்காமல் ஏமாற்றுகிறார்கள்—என்று பேராசிரியர் கல்டார், கணக்கெடுத்திருக்கிறார்! லால்பகதூரோ, நாங்கள் என்ன ஏமாந்தாவிடுவோம் என்று மார்தட்டுகிறார்!!

பாவைக்குப் பணம் தரும் பிரபு, பழக்கமிலாக் குழந்தைக்கு மிட்டாய் தரும் கள்ளன், கனிமரத்தில் கவண் எறியும் வழிப்போக்கன், இவர்கள் எவரும் 'நோக்கம்' இன்றி எதுவும் செய்யார்—இலாபம் இன்றி இந்த வேலைகளில் இறங்கார்.

டாக்டர். வி. கே. ஆர். வி. ராவ், என்பார், சிறந்த பொருளாதாரப் பேராசிரியர். அவர் அண்மையில் டில்லியிலுள்ள கோகலே பொருளாதார அரசியல் கழகத்தில், நம்நாட்டு வரியமைப்பைப்பற்றிப் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார், "முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்துக்காக 473-கோடி ரூபாய் வரி உயர்வு மூலம் கிடைத்திருக்கிறது. இவ்வளவு ரூபாயில், கம்பெனிகளும், சீமான்களும் எவ்வளவு செலுத்தியிருக்கிறார்கள் என்றால், வெறும் மூன்றுகோடி ரூபாய்தான்! சுங்கமூலம் 122-கோடியும், துணி—தீப்பெட்டி—மண்ணெண்ணெய்—சர்க்கரை போன்ற மக்கள் உபயோகிக்கும் பொருள்களுக்குப் போட்ட கலால் வரி மூலம் 180-கோடியும், நிலவரிமூலம் 65-கோடியும், விற்பனை வரி போன்றவைகள் மூலம் 93-கோடியும், ஸ்டாம்பு வரி மூலம் 6-கோடியும் கிடைத்திருக்கிறது" என்பதாக.

யார் அதிக வரி கட்டியிருக்கிறார்கள், பார்த்தீர்களா! சீமான்கள் பக்கம் வரி அதிகமில்லை—முன்பே 400 கோடிக்கு மேல் வருமானவரி கட்டாதவர்கள் இவர்கள் — இப்போதும், வரி கட்டாத சலுகை கிடைக்கிறது இவர்களுக்கு. ஏழையும் இல்லாதவனும், வரிச்சுமையைத் தாங்கியிருக்கிறான். 'தான் வாங்கும் ஒவ்வொரு பொருள் மூலமும் ரூ 470 கோடி வரி கட்டியிருக்கிறான்.

இப்படி ஆட்சியின் போக்கு இருந்தால் பிரபுக்களுக்கு ஏன் தாராள மனம் வராது! தங்களுக்கு 'இலைமறை காயாக' உதவி செய்யும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும், தேர்தல் செலவுக்கும், ஏன் அள்ளிக் கொடுக்க மாட்டார்கள்?

ஒருவருக்கொருவர் இப்படி மறைமுகமாக உதவி செய்து கொள்கிறார்கள்--இதற்குப் பலியாவது, நாம். —நாட்டு மக்கள்!!

மசோதாவைக் கொண்டுவந்த பருக்வா, ஜனநாயகத்தை நாம் சாகடிக்கக்கூடாது என்று வலியுறுத்தினார், பார்லிமெண்டில். ஜனநாயகம் பற்றிப் பேசும் காங்கிரசோ, இதை மறுத்துவிட்டது! தன்னை, யாரென்று உலகுக்கு முன் உணர்த்திக் கொண்டுவிட்டது!!

★

சிரிப்பு

அன்பு

"சிரிப்பே மனிதனை மற்ற உயிரினங்களின்றும் வேறு படுத்திக் காட்டுகிறது" என்று ஆங்கில எழுத்தாளர் அடிசன் கூறுகிறார். நாம் தினந்தோறும் ஒரு முறையாவது சிரிக்கிறோம். அவ்வாறு சிரிக்காமல் இருக்கும் நாட்களெல்லாம் வாழ்க்கையிலேயே அதிகமாக வீணாக்கிய நாளாகும் என்று மற்றொரு அறிஞரான ஷாம்பர்ட் என்பார் கூறுகிறார்.

இப்படி வாழ்க்கையில் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றது சிரிப்பு. ஒரு பொருளைச் சுவைக்கத் தெரிய வேண்டும்; அதுபோலச் சிரிப்பையும் சுவைக்கத் தெரியவேண்டும். சிரிப்புக்கும் நகைச்சுவை என்ற மற்றொரு சொல் உண்டல்லவா! சிரிப்பு ஒரு கலை. சிரிப்பை உண்டாக்கவும் தெரியவேண்டும்; பொருளுக்கேற்றாற்போல் தக்க இடத்தில் தகுந்த அளவு சிரிக்கவும் தெரியவேண்டும். இவ்விரு பெரும் திறனையும் உடையவர்களைத்தான் நகைச்சுவை மன்னர்கள் என்று சொல்லுகிறோம்.

சிரிப்பிலே பலவகை உண்டு' அதிகாரச் சிரிப்பு, ஆணவச் சிரிப்பு, கேலிச் சிரிப்பு, அடிமைச் சிரிப்பு, புன்சிரிப்பு, சங்கிதச் சிரிப்பு, சாகசச் சிரிப்பு என்ற பல்வேறு வகைகளையும் சிரித்துக் காட்டி நம்மைச் சிரிக்கவைத்தார் தமிழகத்தின் கலைவாணர். அவர் நம்மை சிரிக்க வைத்ததால் ஏற்பட்ட இன்பவலி இன்னும் நம்மை விட்டு நீங்கா முன்னரே அவர் நம்மினின்றும் பிரிந்துவிட்டார்.

சிலர் எந்த நேரமும் எந்த ஒரு சிறிய காரணத்திற்காகவும் இடைவிடாது சிரிப்பர். இவர்களைத்தான் "இளிச்சவாயர்கள்" (இச்சொல்லுக்கு வேறு பொருளும் வழக்கில் உண்டு) என்று உலகம் கூறுகிறது. சிலர் எப்படிப்பட்ட நகைச்சுவை பயக்கும் நிகழ்ச்சிக்கும் ஒரு சிறிதுகூடச் சிரிக்கமாட்டார்கள், இத்தகையவர்களுக்கும் "அழுமூஞ்சி" என்ற பட்டம் வழங்கப்படுகிறது!

சிரிப்பை உண்டாக்கும் திறன் படைத்தவர்கள் கூடுமானவரையில் அதிகமாகச் சிரிக்காமலிருக்க வேண்டும், அப்போதுதான் நகைச்சுவையின் பயன் சிரிப்போரிடத்தில் அதிகமாகக் காணப்படும். இவ்வாறு சிலர் நல்ல நகைச்சுவையின் மூலம் பிறரைச் சிரிக்க வைத்துவிட்டு, தான் மட்டும் நகைக்காமல் அமைதியாக இருப்பர். அவ்வாறு அவர் அமைதியாக இருப்பதைப் பார்த்துச் சிரிப்பவர்கள் இன்னும் அதிகமாகச் சிரிப்பார்கள். சிலருக்கு இத்திறன் இயற்கையாக அமையாத காரணத்தால், நகைச்சுவையைப் பிறப்பிக்கும்போது, அதைக் கண்டோ கேட்டோ மற்றவர்கள் சிரிப்பதற்குப் பதிலாக, தன் நகைச்சுவையின்மீது தானே சொந்தம் பாராட்டிப் பலத்த சிரிப்பிலாழ்வர்! இதனால் மற்றவர்கள் இவர் சிரிப்பதைப் பார்த்து இரக்க உணர்ச்சி கொள்வார்களே அல்லாமல் சிரிக்கமாட்டார்கள்!

'சான்றோரிடம் புன்னகையைக் காணலாம், சிரிப்பைக் கேட்க முடியாது' என்று செஸ்டர்ஃபீல்டு என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் அறிஞரின் சிரிப்பைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

சிரிப்பினால் நாம் அடையும் பலன் என்ன? இன்பம் வந்தபோது சிரிக்கிறோம்; ஆனால் துன்பத்திலிருக்கும்போதும் சிரிப்பதனால் ஓரளவு துன்பத்தை மறக்கிறோம். சிரிப்பு நோயைப் போக்கும் மருந்து என்றுகூடச் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது சிரித்தால் அது டாக்டர்கள் நம்மிடம் வருவதைத் தடுக்கிறது என்பது ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி. வள்ளுவரும் இடுக்கண் வருங்கால் நகுக என்று கூறுகிறார். 'உன் நோக்கத்தை வாளால் சாதித்துக் கொள்ளுவதைவிட நகைமுகத்தால் சாதித்துக் கொள்ளுதலே சாலச் சிறந்ததாகும்' என்று கூறுகிறார் ஷேக்ஸ்பியர்.

இப்படி அறிவாளிகள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் எண்ணத்தைத் தந்திருக்கும் சிரிப்பில் எந்தவித ஆபத்தும் இல்லையென்றுதான் பெரும்பாலானவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது தவறு, உலகில் பலர் சிரிப்பினால் சொல்லொணாத் துன்பத்தையும், சிலர் உயிரையும் இழந்திருக்கின்றனர்.

பல செல்வந்தர்கள் தாங்கள் நன்றாகச் சிரித்து மகிழ வேண்டுமென்பதற்காக அதிகப் பணம் கொடுத்து நகைச்சுவை உண்டாக்கும் திறன் படைத்தவர்களை அமர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதேபோல் பலர் தாங்கள் இடைவிடாச் சிரிப்பினின்றும் விடுபடுவதற்காகவே ஏராளமான பணம் செலவழித்திருக்கின்றார்கள்!

அமெரிக்க கப்பல்படையைச் சேர்ந்த Bob Mitchison என்பவர் தன் சிரிப்பினால் வேலையையே இழந்திருக்கிறார்! இவருக்கு முதன் முதல் சிரிப்பு வந்ததே ஒரு வேடிக்கையான கதை. ஏதோ ஒரு பத்திரிகையில் வந்த கேலிச் சித்திரத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்க ஆரம்பித்த இவர், தொடர்ந்து ஐந்து ஆண்டுகள் சிரித்திருக்கிறார்! ஒரு நாளில் இரண்டு அல்லது மூன்று மணி நேரம்கூட அவரால் சிரிக்காமலிருக்க முடியவில்லை! இதனால் அவரை வேலையிலிருந்தே நீக்கிவிட்டார்கள். வேலையை இழந்தும் அவரால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை! சரியாகச் சாப்பிடக்கூட முடியாமல் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தார்! ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமென்றால் எழுதிக்காட்டித்தான் தெரிவித்தார். தூங்கும் போதுகூட அவரால் சிரிப்பை நிறுத்த முடியவில்லை. மருந்து முதலிய சிகிச்சைகளால்கூட அவரது சிரிப்பை நீக்கமுடியவில்லை. கடைசியில் அவரது வாழ்க்கை வேறு வகையில் திரும்பியது! சினிமாவுக்கோ நாடகத்துக்கோ சிரிக்கவேண்டிய கட்டங்கள் இருந்தால், அவரது குரலை வேண்டிய அளவு பதிவு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்! எங்கேனும் பொழுதுபோக்கு விருந்துக்

(15-ம் பக்கம் பார்க்க)

வரலாற்று நாடகம்:

வெறி!

— பழநி —

மாவீரன் நெப்போலியன் இங்கிலாந்தைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் எண்ணத்துடன், இங்கிலாந்தின் தென்கோடிக்கு வெகு அருகாமையிலுள்ள பிரெஞ்சுக் கடற்துறையான பௌலானில் பெரும் படையுடன் உறையுள் அமைத்துக்கொண்டு தங்கியிருந்த சமயம்.

அதே இடத்தில் கடற்கரையையொட்டியுள்ள வனாந்திரப் பகுதியில் பித்தம் பிடித்தாற்போல் தோற்றமளிக்கும் ஒருவன், மரத் துண்டுகளையும், மூங்கில்களையும், பசுங் கொடிகளால் பிணைத்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிறான். விநாடிக்கொருமுறை வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துத் தனக்குள்ளாகவே ஏதேதோ பேசிக்கொள்கிறான்.

அவன் :- (வானத்தில் வரிசையாகப் பறந்து செல்லும் கடற் பறவைகளை நோக்கி) பொல்லாத பறவைகளே! உங்களுக்கு அழகான இறக்கைகள் இரண்டு இருக்கின்றன; நினைத்த நேரத்தில் நீங்கள் டோவருக்குச் சென்றுவிட முடியும்; இடையிலே படுத்தபடி குமுறிக் கொண்டிருக்கும் கடலைக் கண்டு நீங்கள் தயங்கத் தேவையில்லை. "மலை மலையாய் அலைகளை எழுப்பி, வெடித்து நுரை கக்கும் கடலே, எங்களை என்ன செய்துவிட முடியும் உன்னால்?" என்று அலட்சியமாக வினவியவாறே நீங்கள் டோவருக்குச் சென்றுவிடுவீர்கள்; ஆனால், என்னால் அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? நான் மனிதன். நினைத்த நேரத்தில் பறந்து செல்ல எனக்கு இறக்கைகள் இல்லை; எண்ணியவுடனே விண்ணில் மிதந்து செல்ல என்னால் இயலாது; இறக்கைகள் எனக்கு இல்லைதான்—ஆனால், பொல்லாத பறவைகளே, வலுவான கரங்கள் எனக்கு இருக்கின்றன; நெஞ்சுரம் எனக்கு நிரம்ப இருக்கிறது. தன்னம்பிக்கையினை நான் இழந்துவிடவில்லை! எப்படியும் நான் டோவருக்குச் சென்றே தீருவேன். அன்னை நாட்டை அடையாமலிருந்து விடமாட்டேன்; மரச் சுள்ளிகளையும், மூங்கில் துண்டுகளையும், கரையோரத்து மணலில் புதைந்து கிடக்கும் உடைந்த மரக்கலங்களின் துணுக்குகளையும், வளர்ந்தோங்கி நிற்கும் மரங்களைத் தழுவிப் படர்ந்திருக்கும் கொடிகளாற் பிணைத்துச் சிறு படகாக்குவேன்; கொந்தளிக்கும் கடலை அதன் துணை கொண்டு கடப்பேன்; விரைவில் டோவரை அடைவேன்—ஆங்கில மண்ணை முத்தமிடுவேன். இன்னும் பதினைந்தே நாட்கள்—இன்னும் பதினைந்து நாட்களுக்குத்தான் நான் கைதி; அதன் பிறகு நானும் உங்களைப் போல் ஒரு விடுதலைப் பறவை!

மலர் மன்னன்

[அரைகுறைப் படகாகக் காட்சியளிக்கும் அந்த மரத் துண்டுகளின் இணைப்பை ஓர் புதருக்குள் மறைத்து வைத்துவிட்டு அவன் எங்கோ சென்று மறைகிறான்.]

* * *

[நெப்போலியனது உறையுள்; நெப்போலியன் எப்போதும் போலவே தன் இரு கரங்களையும் தனது அகன்ற மார்பில் பொருத்தியவாறு சிந்தித்தபடி நிற்கிறான். யாரோ உள்ளே வரும் அரவம் கேட்கின்றது.]

நெப்போலியன்:- யார் அங்கே?

குரல்:- (உறையுள்ளின் வெளிப்புறத்திலிருந்து) வந்திருப்பது "மலர்", மன்னா!

நெப்:- ஓ, ஒற்றர் படையின் "மலர்" பிரிவைச் சேர்ந்தவனா? உள்ளே வா.

[மலர்ச் சின்னம் பொறித்த தொப்பியினை அணிந்த ஒருவன் உள்ளே வந்து வணங்குகின்றான்.]

நெப்:- (ஆவலுடன்) புதிதாக என்ன செய்தி? எதைப் பற்றியது? இங்கிலாந்தின் தென்கோடியினது நிலையைப் பற்றி ஏதேனும் அறிந்து வந்திருக்கிறாயா?

ஒற்றன் :- இல்லை, மன்னா; இது முற்றிலும் புதிய செய்தி...

நெப்:- எதைப் பற்றியது?

ஒற்றன்:- நமக்கும் ஆங்கிலக் கடற்படைக்கும் அண்மையில் போர் நிகழ்ந்ததல்லவா? அவ்வமயம் கைதான ஆங்கிலக் கடற்படை வீரர்களில் ஒருவனை மட்டும் விலங்கு பூட்டிச் சிறையினுள் தள்ளாமல் சுதந்திரமாகச் சுற்றியலையத் தாங்கள் அவனுக்கு அனுமதியளித்துவிட்டீர்கள்...

நெப்:- காரணம்...? போருக்கான திட்டங்களைத் தீட்டுவதிலேயே

கவனத்தைச் செலுத்தியிருப்பதால் எனக்குப் போரைத் தவிர வேறெதுவும் நினைவில் தங்குவதில்லை...

ஒற்றன்:- உயிரைத் துச்சமெனக் கருதி அவன் தங்களுக்கெதிரில் போர் புரிந்தமையால், தாங்கள் அவனது வீரநெஞ்சத்தைப் பாராட்டி, அதற்காக அளித்த சலுகைதான், அது வேந்தே...

நெப்:- சரி; செய்தியைச் சொல்; அதற்கென்ன இப்போது?

ஒற்றன்:- தன் தாயகத்திற்குத் தப்பியோடிவிட அவன் ஏற்பாடு செய்து வருகிறான் மன்னா...

நெப்:- (வியப்புடன்) தன்னந்தனியனாயிருக்கும் அவனால் இடையிலிருக்கும் கடலைக் கடப்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?

ஒற்றன்:- இடையிலிருக்கும் கடலைக் கடந்து செல்லக் கடலோரத்துப் மணற்பரப்பில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் புதைந்துகிடக்கும் மரக்கலத் துண்டுகளையும், மூங்கில்களையும், செடி கொடிகளாற் பிணைத்துப் படகு ஒன்று உருவாக்கி வருகிறான் அரசே...

நெப்:- (பெரிதும் வியந்து) என்ன! சீறிப்பாயும் நாகங்களென அலைகள் உலவும் கடலில்—சுறா மீன்களும் திமிங்கிலமும் சுற்றியலையும் நீர்ப்பரப்பில் — கொடிகளாற் பிணைத்த மரத்துண்டுகளைச் செலுத்திக்கொண்டு அக்கரை சேர்ந்துவிட முடியுமென்றா அவன் நினைக்கிறான்?

ஒற்றன்:- வியப்பான செய்திதான், வேந்தே; இன்னும் பதினைந்து நாட்களுக்குள் படகை உருவாக்கிக் கடலைக் கடந்து தாயகம் சேர்ந்துவிடுவானாம். நேற்றுக் காலையில் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தவாறு கடற்பறவைகளிடம் 'அவன் மனம் விட்டுப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தற்செயலாய் அந்த வழியாகச் சென்றேன்; அவனது உரையாடலின் வாயிலாகக் கிடைத்த செய்திதான் இப்போது நான் தங்களிடம் கூறியது...

நெப்;- என்றால் நம்பவே முடியவில்லை ஒற்றனே......எதற்கும் பதினைந்து நாட்கள் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்; குமுறும் கடலைக் கடந்து செல்லும் துணிவு இறுதிவரையில் அவனுக்கு இருக்கிறதா என்பதை நாம் காணவேண்டும்; இப்போது நாம் அவனுக்கு எவ்வித இடையூறும் தரவேண்டாம்; பதினைந்து நாட்கள் கழிந்த பிறகு அவன் தான் உருவாக்கிய உடைசல் படகில் கடலைக் கடக்க முயல்வானாகில் அச்சமயம் அவனைக் கைது செய்து என்முன் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்!

ஒற்றன்:- சித்தம் மன்னவா, நான் சென்றுவர அனுமதி தாருங்கள்...

நெப்:- நல்லது; நீ கூறிய செய்தி என்னை வெகுவாகச் சிந்திக்கச் செய்துவிட்டது; செல்லும் போது எனது ஆலோசனையாளரிடம் நான் அவரை அழைத்ததாகக் கூறு...

[ஒற்றன் அதற்கு ஒப்புதல் தெரிவித்துவிட்டுச் செல்கிறான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நெப்போலியனின் ஆலோசனையாளர் அங்கு வருகிறார்.]

நெப்:- வாருங்கள்......சற்று முன் எனக்கு வந்த தகவலொன்று என்னைப் பெரிதும் வியப்பிலாழ்த்திவிட்டது...அதுபற்றிப் பேசத்தான் தங்களை அழைத்தேன்...

ஆலோசனையாளர்:- தங்களை வியப்பிலாழ்த்திய அந்தத் தகவலை அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் ஆவலாக இருக்கிறது அரசே!

நெப்:- சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிய என்னால் அனுமதிக்கப்பட்ட ஆங்கிலக் கைதி ஒருவன் இப்போது தன் தாயகத்திற்குத் தப்பி ஓடுவதற்கான முயற்சியிலீடுபட்டிருக்கிறானாம்!

ஆலோ:- தப்பி ஓடுவதா? இக்கரையில் அலையும் அவன், அக்கரைக்கு எப்படித் தப்பியோட முடியும்?

நெப்:- சுள்ளிகளையும் மரத்துண்டுகளையும் செடிகொடிகளாற் பிணைத்து, கடலைக் கடப்பதற்கான படகை உருவாக்குகிறானாம், அவன்!

ஆலோ:- (பெரிதாக நகைத்து) குமுறிப் பொங்கும் கடலை, செடிகொடிகளால் பிணைக்கப்பட்ட மரத்துண்டுகளின் துணையுடன் கடப்பதா? வேந்தே இது விபரீதமுடிவு! ஆழ்கடலைத் தாண்ட சுள்ளிகளைப் படகாக்குபவன் நிச்சயமாக அறிவிலியாகத்தானிருக்கவேண்டும்!

நெப்:- அவசரப்பட்டு முடிவு எடுத்துவிடாதீர்கள், பயங்கரமான கடலை, எந்தச் சமயத்திலும் சிதறி மூழ்கிவிடக்கூடிய படகின் துணையால் தன்னந்தனியனாக ஒருவன் கடக்க முடிவெடுத்திருப்பின், அம்முடிவுக்கு அவனைக்கொணர்ந்திருப்பது ஏதோ ஒருவிதமான வெறி உணர்வாகத்தான் இருக்க வேண்டும், இல்லையா?

ஆலோ:- உண்மைதான், மன்னா; 'வெறி' தான்ஒருவனை அசட்டுத்தனமான துணிவிற்கு ஆளாக்கும்; மனிதனைப் பித்தனாக்கி, எத்தகைய துணிகரச் செயலையும் புரியத் தூண்டக் கூடிய வெறி, காதல் வெறிதான் வேந்தே; காதல் வெறிதான் அந்தக் கைதியையும் பயங்கரப்

மேதாவியோடு அனுசரித்து வாழ்வது என்பது சாதாரணமாகப் பெண்ணுக்கு மிகவும் கடினம். மேதாவியின் உணர்ச்சியும், பெண்ணின் உணர்ச்சியும் இரு துருவங்கள் போன்றவை. மனைவியின் சாதாரண உணர்ச்சியோடு மேதாவியின் உயரிய உணர்ச்சி மோதும் போது மேதாவிக்கு மூளைக் குழப்பமும், பெண்ணுக்கு உணர்ச்சித் திகைப்பும் ஏற்படும்.

படகில் கடலைக் கடக்கத் தூண்டியிருக்கும்!

நெப்:- நீங்கள் நினைப்பது சரியாகத்தானிருக்கும்...

ஆலோ:- இங்கிலாந்தில் அவனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாள்; இங்கே- பௌலோன் வனாந்திர வெளியில்- இவன் தன்னந் தனியனாக விரகதாபத்துடன் அலைந்து கொண்டிருக்கிறான்; இறுதியில், பிரிவு நோயின் வேதனையைத் தாங்கமாட்டாமல் எப்படியாவது இங்கிலாந்துக்கு ஓடிவிட நிச்சயித்து, இந்த விபரீத முடிவுக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறான்; காதல் வெறி தலைக்கேறியமையால் பயங்கரப் பயணத்தை மேற்கொள்ள அவன் தயங்கவில்லை!

நெப்:- அப்படித்தானிருக்கும் ஆலோசகரே! காதலைத் தவிர வேறெதற்கும் இத்தனை ஆற்றல் இல்லை! காதல்தான் அவன் கண்களை மூடிவிட்டது. கடலைச் சிறு குட்டையாக அவனுக்குத் தோற்றுவித்து விட்டது!

ஆலோ:- சிக்கலான போர்த் திட்டங்களைப் பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் தங்களையே தன்பக்கம் ஈர்த்துவிட்ட இந்தத் தகவல், ஐயத்திற்கிடமின்றி வியப்பான தகவல்தான் வேந்தே!

[நெப்போலியன், போர்த் திட்டங்களை மறந்து புதிய தகவலைப் பற்றிய சிந்தனையில் மூழ்கிய தனது மனப்போக்கை எண்ணி வெட்கத்துடன் சிரிக்கிறான்; பின் மீண்டும் பழைய — போரைப் பற்றிய சிந்தனையில் மூழ்குகிறான்.]

*

[இருகிழமைகளுக்குப் பின் ஒருநாள் -நெப்போலியன் தன் உறையுளில் அமர்ந்திருக்கையில் சில வீரர்கள், தாயகத்திற்குத் தப்பியோட முயன்ற ஆங்கிலக் கைதியை அழைத்து வருகின்றனர். அவர்களில் ஒருவன், கைதி உருவாக்கிய படகையும் எடுத்து வந்திருக்கிறான்.

நெப்போலியன் கைதியைக் கண்டு தனக்குள்ளாகவே வியந்து கொள்கிறான்; பின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளியே காட்டாமல் பேசத்துவங்குகிறான்]

நெப்:- (போலிக்கண்டிப்புடன்) யார் இவன்? என்ன நடந்தது?

வீரருள் ஒருவன்:- நம்மால் ஏற்கனவே கைது செய்யப்பட்ட ஆங்கிலேயன்; இங்கிலாந்துக் கடற்படையில் பணியாற்றியவன்; போரிலே புரிந்த சாகசச் செயலுக்காகத் தங்களால் பௌலானில் சுதந்திரமாகச் சுற்றித்திரிய அனுமதிக்கப் பட்டவன்......

நெப்:- இப்போது இவனை இங்கழைத்து வந்ததன் காரணம்?

வீரன்:- தாயகத்திற்குத் தப்பியோட முயன்றான், வேந்தே...

நெப்:- (இகழ்ச்சியுடன்) தப்பியோடுவதா? இதென்ன பிதற்றல்! இங்கிலாந்துக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையிலிருப்பது நிலப்பகுதியல்ல; பயங்கரமான நீர்ப் பரப்பு!

வீரன்:- உண்மைதான் வேந்தே; அந்த நீர்ப்பரப்பைக் கடக்க இதோ, இந்தப் படகின் துணையை நாடினான்......

[நெப்போலியன் தன்னெதிரில் வைக்கப்பட்டுள்ள படகைப் பார்க்கிறான்; பின், பெரிதாக நகைக்கிறான்.]

நெப்:- இந்த விநோதப் படகை இவன் நாடியது தற்கொலை செய்துகொள்ளவா, அல்லது தப்பியோடவா?

கைதி:- தப்பியோடுவதற்குத் தான் வேந்தே...

நெப்:- இந்தப் படகில் தப்பிச் செல்ல முயன்றது உண்மையானால், அதற்குக் காரணம் ஏதோ ஒரு வெறியாகத் தான் இருக்கவேண்டும்!

கைதி:- ஆம்; வெறிதான் வேந்தே......!

நெப்:- (ஏளனமாக) அதிலும் சிறப்பாகக் "காதல் வெறி" யாகத்தானிருக்கவேண்டும்! இங்கிலாந்து மண்ணில் எவளோ ஒருத்தி உன்வரவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிறாள் போலும்; காதல் போதையில் இடையில் கடல்கடப்பது பெரிதாகத் தோன்றவில்லை உனக்கு; சரிதானே எனது ஊகம்?

கைதி:- மன்னிக்கவேண்டும், மன்னா; தங்களது ஊகம் தப்பாகிவிட்டது; கடலில் பகைவரது எதிர்ப்பை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பதிலேயே காலங் கழித்துவந்த எனக்கு காதலிக்க நேரமில்லாது போய்விட்டது...!

நெப்:- (சற்றே ஏமாற்றத்துடன்) அப்படியானால் இந்த விசித்திரப் படகில் ஆழ்கடலைக் கடக்க உன்னைத் தூண்டியது எது?

கைதி:- ஏக்கம்தான் மன்னா; என் முதிய தாய் [முகத்தை— என்னரும் தாயகத்தைக் காண வேண்டுமென்ற ஏக்கம்தான், வெறியாக மாறி என்னை இப் பயங்கரப் பயணத்தை மேற்கொள்ளத் தூண்டியது; "அடிமையாய் வாழ்வதைக் காட்டிலும், சுதந்திர மனிதனாக இறத்தலே சிறந்தது" என்ற எண்ணத்தை எனக்குத் தந்த என் அன்னை தள்ளாத பருவத்தினளாய்த் தாயகத்தில்

பிறருடைய ஆற்றலை, அதிலும் தனக்கு இல்லாத ஆற்றலைப் பிறர் பெற்றிருப்பதை, ஒப்புக்கொண்டு அதற்காகப் பாராட்டும் பண்பு: மிக மிக மேலானது. எனவே, மிகப் பெரும்பாலோரால் அந்த உயரிய பண்பின் வழி ஒழுக முடிவதில்லை.

*

வாழ்க்கையின் இரகசியம் நாம் நினைப்பதைச் செய்வதன்று; நாம் செய்வதிலே விருப்பம் இருக்கும்படி அமைவதே.

வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிருள்; அவள் முகத்தையும், தாய்த் திரு நாட்டையும் காணும் ஆவலில், கொந்தளிக்கும் கடல் எனக்குச் சிறு குட்டையாகவே காட்சியளித்தது; மரத்துண்டுகளாலான சிறு படகு—ஒரு பெரும் அலை வந்து மோதினலும் சுக்கு நூருகச் சிதறிப் போகும் படகு — பெரிய மரக்கலமாகத் தோன்றியது; நடுக்கடலில் வீசும் சுழற்காற்று இமன்மைக் காற்ருகத் தோன்றியது; சுருவும், திமிங்கிலமும் கூட வண்ண மீன்களாகவே தென்பட்டன; எனவே வேந்தே, கைதியாய் வாழவிரும்பாமல், தப்பியோடமுயன்றேன்; ஆனல், இடையெனக் கைதாக்கப் பட்டேன்!

[ஏமாற்றம் ததும்பும் விழிகளைக் கீழ் நோக்கிச் செலுத்துகிருன்]

நெப்:- அன்னையின்மீதும் தாயகமீதும் உனக்குள்ள பாசத்தை எண்ணிப் பார்க்கையில் என் நெஞ்சம் சிலிர்க்கிறது; 'கைதியாய் வாழ்வதைக் காட்டிலும் சுதந்திரத்தோடு சாவதேமேல்' என்ற கருத்து உன் இதயத்தில் ஆழப்பதிந்திருத்தலையே இச் சம்பவம் உணர்த்துகின்றது; நெஞ்சுரமிக்க இளைஞனே, உன்னைக் கைதாக்கிவைத்திருக்க நான் விரும்பவில்லை; உனது நாட்டிற்கும் எனது நாட்டிற்குமிடையிலுள்ள கடலை நீ எளிதில் கடந்து செல்ல நானே தக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்; பயங்கரக் கடலைக் கடக்க மரத் துண்டுகளால் படகை உருவாக்கிய உனக்கு நல்லதொரு மரக்கலத்தை நான் நல்குகிறேன்; விரைவில் தாயகத்தையும், தாய்முகத்தையும் கண்டு மகிழ்வாயாக!

[கைதி நன்றிப் பெருக்குடன் நெப்போலியனை வணங்குகின்ருன்; "வீர வேந்தே, வாழ்க உம் பெருந்தன்மை!" என்று நெஞ்சுருக வாழ்த்துகின்ருன்.]

ஆதாரம்: டி. கேம்பெல் என்பார் எழுதிய, 'நெப்போலியனும், ஆங்கிலேய மாலுமியும்' என்னும் ஆங்கிலக் கவிதை.

★

சிறுகதை

வைத்தியம்

(கரந்தை கணேசன்)

" இந்தாங்க - உங்களைத்தானே" என்ருள் மனைவி "என்னவாம்—பெட் காபி கொடுக்காமல்" என்றபடியே அவர் மனம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"யாரோ ஒரு பெரியவர் தன் மகளுடன் உங்களைத் தேடிக் கொண்டு..." வார்த்தையை முடிக்கக்கூடவில்லை, டாக்டர் சுந்தரவதனத்திற்கு நான்கு பெட் காபிகளை ஒரே சமயத்தில் குடித்த உணர்ச்சி எழுந்தது. படுக்கையிலிருந்து ஒரே தாவாகத் தாவி எழுந்து உட்கார்ந்தபடியே "எங்கே அவர்கள்" — என்ருர் பரபரப்புடனேயே. அவருடைய பரபரப்பைக் கண்டு அவர் மனைவியால் சிரிக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. இதுவரை பெட் காபி ஒன்றுக்குத்தான் தன்னுடைய தூக்கத்தைக் கலைக்கக்கூடிய சக்தி இருந்தது என்பது தவறு; அதோடு பெண் என்ற அந்த வார்த்தைக்கும் அத்தனை பலம் இருக்கிறது என்பதை எண்ணிய பொழுது டாக்டருக்கும் சிரிப்பு வரத்தான் செய்தது. தன் மனைவி சிரித்ததும் இதற்காகத்தான் என்பதை உணர்ந்தவுடன் ரோஜாவைத் தொடப் போய் அதன் முட்கள் கைவிரல்களிலே குத்தியது போன்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது அவருக்கு.

அதற்குள் "முன் அறையில்உட்கார வைத்திருக்கிறேன் அந்தப் பெண், பைத்தியம்போல் தெரிகிறது" என்ருள் டாக்டரின் மனைவி. இதைக் கேட்டவுடன், முள் கைவிரல்களில் குத்தியதுமல்லாமல் அதன் முனை விரலிலே முறிந்துகொண்டது போன்று ஆகிவிட்டது.

டாக்டரை நாடி நோயாளிகள் தானே வருவார்கள் என்று எண்ணியபடி முன் அறையை நோக்கிச் சென்ருர். அங்கு அவர் மனைவி சொன்னபடியே தந்தை, மகள் அதோடு அவர்களின் வீட்டு வேலைக்காரன் சகிதமாக ஒரு குட்டிக் குடும்பமே இருந்தது.

டாக்டரைக் கண்டவுடன் பெரியவர் எழுந்து வணங்கினர். வேலைக்காரனும் தன்னுடைய மாமூலான பாட்டைப் பாடினன். ஆனல் அந்தப் பெண்...ஏதோ ஒரு மாயாவுலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்த பெரியவரின் முகத்திலே சோகக் களையே தட்டியது. வேர் நோயுற்றிருக்கும்பொழுது இலைகளிலே குதூகலம் தாண்டவமாட முடியுமா? டாக்டர் சுந்தரவதனம் வாயைத் திறப்பதற்குள்ளேயே பெரியவர் "டாக்டர் சார் நீங்கள் தான் காப்பாற்ற வேண்டும், எனக்கு ஒரே மகள், இவள் ஒருத்தியால்தான் என் குலம் கொடியோட வேண்டும், இல்லாவிட்டால்..." என்றபடியே.

சுந்தரவதனத்திற்கு இதெல்லாம் கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப் போன சொற்களாகஇருந்தாலும், அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தவுடன் மனதிலே ஒருவகையான இரக்க உணர்ச்சி எழத்தான் செய்தது. வருகிற நோயாளிகளின் உறவினர்கள் நோயாளியின் நோயைக் கூறுவதை மறந்துவிட்டு, நோயாளியின் இலாப

நஷ்டக்கணக்குகளையேஒப்புவித்து விடுகிறார்கள் முதலில். டாக்டர் சுந்தரவதனத்திற்கு இதன் பொருள் இப்படித்தான் என்று தோன்றும், இந்த நோயாளி இல்லாவிட்டால் குலம் வாழாது; எனவே இவளைக் காப்பாற்றுங்கள்; இவருக்கு இன்ன நோய் இருக்கிறது, அதனால் காப்பாற்றுங்கள் என்பதல்ல" என்று.

இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடனேயே டாக்டர் வதனம் மெல்ல நகைத்தபடியே பெரியவரை அமரச் செய்தார். இம்மாதிரியான சமயங்களில் எதிரியின் மனத்தில் உள்ள உண்மையை வாங்குவது என்பது கற்பாறைகள் நிறைந்த பிரதேசத்திலிருந்து நீரைப் பெறுவது போன்ற தீவிர முயற்சி என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

டாக்டர், பெரியவரை நிமிர்ந்து பார்த்தார், கம்பீரமான அந்த உருவம் சூம்பிக் குறுகிப் போய் இருந்தது நன்றாகத் தெரிந்தது. டாக்டராகிய தன்னுடைய சொற்கள் ஒவ்வொன்றையும் பக்தி பரவசத்தோடு கேட்கும் உண்மையான பக்தனைப்போல பெரியவர் கேட்கத் தயாராக இருந்தார் என்பதை உணர்ந்தார். டாக்டர் பெரியவரைப் பார்த்து "பெரியவரே, தங்கள் மகளின் நோயைத் தெரிவித்தால் நலமாக இருக்கும், பார்த்தால் பைத்தியம்போல் தெரிகிறது" என்றார்.

பெரியவர் அதற்குத்தானே தங்களை நாடி வந்திருக்கிறேன், இவளுக்குப்பைத்தியம்தான், என்னென்னவெல்லாமோ, மாந்திரீகம், ஜெபம் மருந்து, மாத்திரை எல்லாம், ஆனால் பைத்தியம் மட்டும் தீர்ந்தபாடில்லை, போனால் போகிறதென்று பார்க்கவோ என் குலம் விளங்கவேண்டுமே" என்றார். பெரியவரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீராகிய வைரக்கற்கள் உதிர்ந்தன. அந்தக் காட்சி மன்னாதி மன்னர்களை எல்லாம் வீழ்த்திய மாமன்னன் ஒருவன் எதிர்பார்க்கமுடியாத அளவிற்கு கோழையாகி ஒரு பிச்சைக்காரன் முன்னே அழுவதுபோன்று இருந்தது.

டாக்டர் வதனம் பெரியவரைத் தட்டிக் கொடுத்தபடியே, "எவ்வளவு நாட்களாயிற்று பைத்தியம் வந்து" என்றார். டாக்டருடைய அந்தத் தட்டு பெரியவருக்கு, ஊமைக் காயம் பட்டவனுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்ததுபோல இருந்திருக்க வேண்டும். மெல்ல மேல்த் துண்டை எடுத்துக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, "இப்பொழுதுதான் ஒரு ஆறு மாதம் இருக்கும்; இவளுக்குத் திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தோம், அப்பொழுதிருந்தே இந்தப் பைத்தியமும் ......" என்றார். அவரால் அதற்கு மேலும் பேசமுடியவில்லை. தன் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டார். அவர் முகத்தை டாக்டரால் பார்க்க முடியவில்லை. பார்க்க முடிந்திருந்தால் அவள் பைத்தியமானதற்கான துப்புகள் ஏதுவும் கிடைத்திருக்கக்கூடும்.

"இதற்கு முன்பு இதுபோல் ஏதுவும்?" திரும்பியபடியே "இல்லை இதுதான் முதல் தடவை" என்றார் பெரியவர்.

டாக்டர் வதனத்திற்கு இதற்கு மேலும் அவரிடமிருந்து ஏதாவது அறிந்துகொள்ள முடியுமென்று தெரியவில்லை. இந்தக் கேசை வெறும் வைத்திய உணர்வோடு மட்டும் பார்த்தால் போதாது, மனத்தொடர்போடும் பார்க்க வேண்டுமென்று பட்டது. அதற்குப் பெரியவர் இலாயக்கில்லை; வேறு யாராவது சம்மந்தப்பட்டவர் கிடைத்தால்...

தலையை நிமிர்த்தி அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தார். பேசாத ஊமை போன்றிருந்த பெண் அவரோடு, "வெறும் வைத்தியத்தினாலேயே என்னைக் குணப்படுத்த முடியாது என்று தாங்கள் எண்ணுவது சரிதான்" என்று பேசுவது போன்றுபட்டது. அந்தப் பெண்ணுக்கருகே அவர்களுடைய வேலைக்காரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்த்தவுடனேயே இந்தக் கடலிலிருந்து முத்தை எடுத்துவிட முடியுமென்ற உணர்வு அவருக்குத் தட்டியது. வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்குத் தெரியாத உள்விவகாரங்கள் எந்தப் பெரிய வீட்டிலும் எப்பொழுதும் இருப்பதில்லை. ஒருவேளை அது வீட்டு எஜமானர்களுக்குத் தெரியாமல் போகலாம். வேலைக்காரர்கள் என்பவர்கள் அரசாங்கத்தின் இரகசிய போலீஸ்காரர்களைப்போல.

டாக்டர் வதனம் பெரியவரிடம், "உங்கள் வேலைக்காரரிடம் தனியாக ஒரு சில நிமிடங்கள் பேச அனுமதிப்பீர்களா?" என்றார்.

"ஆ' நன்றாக... அதற்கு அவன் வேண்டியதில்லையே, தாங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் என்னைக் கேட்கலாம். நானே சொல்வேன்" என்றார்.

டாக்டர், "மன்னிக்கவும், சில செய்திகள் அவர்களுக்குத்தான் ......"

"சரி, சரி அப்படியே செய்யுங்கள்."

டாக்டர் வேலைக்காரனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். வேலைக்காரனின் மனம் என்ன பாடுபட்டதோ அவன் கண்கள் சுழன்ற சுழற்சியும், உடல் நடுங்கிய நடுக்கமும் பார்த்தால் முதல் முதலாகச் செய்யத்தகாத கொடிய குற்றத்தைச் செய்த குற்றவாளி போலீஸ்காரர் முன்னால் நிற்பதுபோல இருந்தது. டாக்டர் வதனம் அவனது நடுக்கத்தைக் கண்டு சிரித்தபடியே தட்டிக்கொடுத்து, "பயப்படாதே, இங்கே பயப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை" என்றார்.

"அதற்கில்லைங்க" என்றான் வேலைக்காரன். "சரி, அப்படியானால் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு உன் மனம் அறிந்ததை ஒளிக்காமல் என்னிடம் கூறிவிடு. இதிலும் இன்னொன்று பார்— உன் எசமானர் வீட்டுப் பெண்ணின் பைத்தியம் குணப்பட வேண்டுமானால், அது உன்னிடம்தான் இருக்கிறது" என்றார்.

"என்னிடமா?" அவன் வாய் அகல விரிந்தது; அவன் பேசுவதற்கான தைரியம் பெற்றுவிட்டான் என்பதை டாக்டர் உணர்ந்தார். மருண்ட அவன் கண்களிலே ஒளி வீசின, போர்க்களத்திலே இறங்கிவிட்ட தீரனுடைய வீரம் அவன் உள்ளத்திலே குடிகொண்டது. குதிரை ஓடத் தயாராகிவிட்டது என்றவுடனேயே சாட்டையை லாவகமாகக் கொடுக்கிற வண்டிக்காரனைப்போல.

"ஆமப்பா, உன் எஜமானரின் மகளுக்கு திருமணம் நிச்சயம் செய்த பிறகு பைத்தியம் பிடித்தது என்கிறாரே, அப்படியானால் எசமானரின் பெண்ணுக்கு அந்தத் திருமணம் பிடிக்கவில்லையோ?" என்றார்.

இந்தக் கேள்வி ஏதோ வெடிகுண்டை அவன்மேல் தூக்கிப் போட்டதைப்போல இருந்திருக்க வேண்டும். அவன் மருண்ட மருட்சியும், பார்த்த பார்வையும், அப்பொழுது மட்டும் அந்த அறை திறந்திருந்தால் ஒரே தாவாகத் தாவி வெளியே ஓடியே போயிருப்பான். சாத்தி இருக்கிற அறையை ஒருமுறை சுற்றிக் கண்ணோட்டம் விட்டபடியே, "அதெல்லாம் என்னைக் கேட்டால்......நான் என்ன கேவலம் அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரன்" என்றான்.

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டவுடன் பாழும் கிணற்றுக்குள்ளே வைரம் ஒளிவிடுவதைக் கண்டார். "வீட்டு வேலைக்காரன்என்றாலும் உனக்குத் தெரிந்தது உன் எசமானருக்குத் தெரியாதே" என்றார்.

மேலும் ஒரு வெடிகுண்டு' ஐயோ டாக்டர் என்று கத்திவிடலாம் போன்றிருந்தது. டாக்டரின் கரங்கள் மெல்லத் தன்மேல் படுவதைஉணர்ந்தான்மீண்டும்வேறு யாரும் அற்ற அந்த அறையை ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டு விட்டு, "எதற்கு மறைக்கவேண்டும், டாக்டரிடமும், வக்கீலிடமும் யாரும் எதையும் மறைக்கக்கூடாது என்பார்கள். என் வேலையே போனாலும் சரி, என் சின்ன எசமானியின் பைத்தியம் குணப்பட்டால் சரி" என்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

அவனுடைய அந்தத் தீவிரம் நாட்டுக்காகச் சகலத்தையும் துறக்கத் தயாராகிவிட்ட வீர இளைஞனுடைய நிலைபோல் இருந்தது.

அவன் மேலும் பேசினான், "சின்ன எஜமானிக்கும் வீட்டுக் கணக்கப்பிள்ளைக்கும் நெடு நாட்களாகவே தொடர்பு உண்டு, இது ஒரு நாள் எஜமானருக்குத் தெரிய வந்தது, கணக்கப்பிள்ளையை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டு எஜமானிக்கு வேறு இடத்தில் மாப்பிள்ளை பேசி முடித்துவிட்டார். இது தெரிந்த அன்றிலிருந்து...'

டாக்டர் வதனத்திற்கு, பயந்த முயல் குட்டி போன்றிருந்த இவனுக்கு இத்தனை தீவிரம் எங்கிருந்து வந்தது என்பதே ஆச்சரியமாக இருந்தது,

டாக்டர் உடனே எழுந்தார், அவன் கைகளைக் குலுக்கிய வண்ணம், "இனி உன் எஜமானியின் பைத்தியத்தைப் போக்கிவிடலாம், அது என்னால் முடியும். ஆனால்..." நிறுத்தினார்.

"ஆனால் என்னங்க" என்றான் வேலைக்காரன். அவன் மனதில் மெயில் வண்டியின் தீவிர ஓட்டம் இருந்தது.

"நான் சொல்லுகிறபடி உன் எஜமானர் கேட்க வேண்டுமே."

"அதற்குத்தனே தங்களிடம் வந்திருக்கிறோம்."

"அந்தக் கணக்கப்பிள்ளைக்குத் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து வைக்க ஒத்துக்கொள்வாரா?"

இந்தக் கேள்வி நந்தவனத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு நாகசர்ப்பம் தீண்டியது போலாகி விட்டது.

"என்ன சொன்னீர்கள்..." என்றான், அவனுடைய இந்த வாக்கியத்திலேயே அது கனவு என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

அதற்குள் "சதாசிவம், சதாசிவம்" என்ற கதறல் வெளியே கேட்டது. டாக்டர், வெளியே யாரோ இன்னேரத்தில் வந்து தொந்தரவுசெய்கிறார்களே என்று எண்ணுவதற்குள்...

"ஐயா... இதோ வந்துவிட்டேன் என்ற வேலைக்காரன் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போனார்.

"வாடா கழுதை, இன்னும் அங்கே என்ன பேச்சு, அவள் பைத்தியமாகவே இருந்து தொலையட்டும், எனக்குக் குழந்தைகளே பிறக்கவில்லை என்று நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன் நீ வாடா...இடக்கிறார் அவர்..." என்றார். இப்பொழுதுதான் இதுவரை பெரியவர் உள்ளே நடந்த பேச்சுக்களை ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெரிய வந்தது.

கதவைத்திறந்துகொண்டுவேலைக்காரன் வெளியே ஓடினான், டாக்டரும் பின்னே சென்றார். இவர் போவதற்குள் அந்தப் பெண்ணை இழுத்துக் கொண்டு தெரு வாசலுக்குச் சென்று விட்டார்கள். டாக்டர் வதனம் பின்னாலேயே சென்று தெருவில் போகிற அவர்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண் ஒருமுறை திரும்பி டாக்டரைப் பார்த்தாள். பரிதாபத்திற்குரிய அந்தப்பார்வையில், "சமுதாயத்தில் ஊறிக் கிடக்கும் பழைமைக்கு வைத்தியம் செய்யாதவரை, எங்களைப் போன்ற பைத்தியங்களுக்கு உங்களைப் போன்ற டாக்டர்களால் வைத்தியமே செய்ய முடியாது டாக்டர்" என்று கூறுவது போன்றிருந்தது. டாக்டரின் கண்களில் இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர்த்துளிகள் உதிர்ந்தன.

நான் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் நான் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொரு வேதனையும் என்னை எல்லாவிதத்திலும் புதிய மனிதனாக மாற்றுகின்றன. வறுமை, அன்பு, அதிகாரம், கோபம், நோய், துயரம், வெற்றி எல்லாம் நம் மனத்தில் புதைந்து கிடக்கும் பல்வேறு சக்திகளை வெளிக் கொணர்கின்றன. இவைகளினால் நமது அற்ப ஆசைகள் பாதிக்கப்பட்டாலும்,நமது மனோசக்தி பெருகுவது தடைப்படுவதில்லை. ஒரு மனிதன் என்ன செய்தாலும், அல்லது அவனுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் அவைமூலம் அவனுடைய உள்ளத்தில் ஒரு புது உணர்ச்சி, புதுச் சிந்தனை, புதிய சக்தி பிறக்கிறது. இந்த அதிசயமான சக்திகளை உண்டாக்கி அனுபவிக்கவே மனிதன் பிறந்திருக்கிறான்.

பாடலிபுத்திரம்

(கோபி. கலிங்கன்)

காட்சி 1

இடம்: படைவீடு

காலம்: மாலை

இருப்போர்: அஜாதசத்ரு, வீரர்கள்

வெற்றி முரசு ஒய்கிறது. மகத நாட்டு மகா வீரனும், இளவரசனுமான அஜாதசத்ருவும், வீரனும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் வீரன் வருகிருன்.

அஜாதசத்ரு: ஆகா...! மயிலாடிய சோலை, மந்தி விளையாடிய பூக்காடுபோல் புழுதிமேடாகி விட்டதோ! என்ன வீரா! ஏன் விழிக்கிருய்? கோசலத்தான் எதிர்பார்த்து இருக்கமாட்டான் முதல் தாக்குதலிலேயே மண்ணை முத்தமிடுவோமென்று...!

வீரன்: ஆம் இளவரசே! போர் முனையில் அவன் முழக்கிய முழக்கம்...

அஜா:- முழக்கமா, சாக்காட்டிலே ஒப்பாரியல்லவா அது! உம்... சரி நடனமாதைக் கூப்பிடு...... வெற்றிக் கூத்தாடட்டும்...

[பூங்கொடியென ஓர் ஆடலழகி நடனமாடுகிருள்... சில விஞடிக்குப்பின்...... சற்றுத் தொலைவில் குதிரையின் குளம்பு ஓசை கேட்டு......அஜாதசத்ரு ஓடுகிருன்...

குதிரையின் மீது ஓர் இளைஞன் அமர்ந்து குதிரையை அடக்க முடியாமல் தடுமாறுவதைப் பார்த்து அஜாதசத்ரு உதவியளிக்க முயற்சிக்கையில் ......

குதிரை வீரன்: தொடாதே, எட்டி நில்!

அஜா:- ஆபத்தில் எட்டி நிற்கும் பழக்கம் வீரர்களுக்கு அழகல்ல,

குதிரை வீரன்:- கோழைக்குத் தான் உதவி தேவை.

அஜா:- வைசாலிகளில் உன்னைப் போல் ஒரு வீரன் இருப்பது வியப்பினும் வியப்பு!

குதிரை வீரன்:- வைசாலிகள் கோழைகள் என்பது உன் எண்ணமா?

அஜாதசத்ரு:- 'உன் எண்ணமா?' ஆ...எவ்வளவு துணிவு? நான் யார் தெரியுமா...

குதிரை வீரன்:- தெரியும், வாய்ச் சொல்லில் வீரன். ஏன் விழிக்கிருய்? வேல் எறியத் தெரியாத வீணர் கூட்டம் என்ருயே...... அதைக் காட்டத்தான் வந்தேன். (வீரர்கள் ஓடிவருகிருர்கள்)

அஜா:- வீரர்களே! வேண்டாம்... நான்கவனித்துக்கொள்கிறேன். தம்பி! இறங்கு கீழே! ஆகா...!

குதிரைவீரன்:- ஏனிந்த அசட்டுச் சிரிப்பு? எடு உன் வாளை.

அஜா:- புலிமை இடருதே! தம்பி, போ......ஓடிப்போ...! கோசல மன்னனே மரணத்தை முத்தமிட்டான்......இந்த மகதத்தின் மத்தகத்தை எதிர்க்க முடியாமல்...நீ எனக்கு எம்மாத்திரம்?

குதிரை வீரன்:- தற்புகழ்ச்சி பேடிகளின் குணம்!

அஜா:- என்ன சொன்ஞய் எடு வாளை......(இருவரும் போரிடுகின்றனர்.....இடையிடையே...) அபாரம்! அருமை! கத்தி வீசவும் தெரிந்துதான் இருக்கிருய்,

குதிரை வீரன்:- ஏன் வீண் பேச்சு!

அஜா:- ஏன் களைப்புண்டாகிவிட்டதோ...!

[குதிரை வீரன் ஒரு இளநங்கை என்று அஜாதசத்ரு தெரிந்து வாளை வீசிவிடுகிருன்]

குதிரைவீரன்:- ஏன் வாளை எறிந்துவிட்டீர்கள்......உயிருக்குப் பயந்தா...

அஜா:- உம்......வேலாகிய உன் விழிகள் குத்துவதால்...

குதிரை வீரன்:- என்ன!

அஜா:- என் கைகளை அங்குசமாக்கி யானைகளைப் பிளிறவைத்திருக்கிறேன்! சீறும் மலைச் சர்ப்பங்களை இந்த விரல் நகங்களால் நசுக்கி எறிந்திருக்கிறேன்! பாயும் புலிகளை இந்தக் கைகளை ஈட்டியாக்கிக் குத்திக் கொன்றிருக்கிறேன்......ஆனல்!

குதிரை வீரன்:- என்ன.....ஆனல் ....

அஜா:- சொல்லவா......, மாவீரர்களைக் கண் பார்வையெனும் மதுவூட்டி, "மஞ்சத்தை மறந்தவனே! கடமை வீரா, வா பஞ்சணைக்கு" என்றழைக்கும் பாகு மொழிக்காரிகளை, "ஆணழகா! எனையாட்கொண்ட என்னரசே! தங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? சொல்லுங்கள்...... நாட்டையாள அருந்தவப் புதல்வன்தானே...இதோ அடுத்த ஆண்டில் இரண்டாவது அஜாதசத்ரு பிறந்து விடுவானென்று" கிள்ளை மொழிபேசி, காதற்கடலில் தள்ளும் காரிகைகளுடன் நான் இதுவரை போரிட்டதில்லை!

குதிரை வீரன்:- நான் பெண் என்று......,

அஜா:- எப்படித் தெரிந்ததென்கிறாயா? மங்கையர் திலகமே! மான் விழி மிரளும், ஆண்விழி மிரட்டும்! இது போர் முறை தெரிந்த எனக்குத் தெரிந்ததில் ஆச்சரியமில்லையே!

குதிரை வீரன்:- (ஆடைகளைக் களைந்து) நான் யார் தெரியுமா ....

அஜா:- மண்ணிலே நிற்கும் மதி முகவதனி! மாதர் தம் மணி விளக்கு! நீ என் போன்ற வீரருக்கேற்ற வாழ்க்கைத் துணைவி!

பெண்:- ஆண்களே ஆத்திரக்காரர்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மையாகி விட்டது.

அஜா:- என்ன சொல்கிறாய்?

பெண்:- கண்டதும் காதல் கணையை வீசி விட்டீர்களே.

அஜா:- நீ விழியால் பேசினாய்' நான் மொழியால் கூறினேன்' ஏன் என்னைப் பிடிக்கவில்லையா...?

பெண்:- கோசலத்தை வென்ற வீரரைப் பிடிக்கவில்லையென்றால், மகதத்தின் சரித்திரத்திற்கே வேலையில்லாமல்போய் விடுமே!

அஜா:- அப்படியென்றால் என் எண்ணம் நிறைவேறும்!

பெண்:- கோசலத்தை அடிமை கொண்டவரின் எண்ணம் நிறைவேறத்தானே வேண்டும்.

அஜா:- அடிமை! யார் சொன்னது அடிமையென்று. கோசலம் இன்றிலிருந்து முன்போலவே விடுதலை பெற்ற நாடு! உம்... உம்...உன் பெயர்...

பெண்:- பாடலி...!

அஜா:- பாடலி!

பாடலி:- ஏன் அழகாயில்லையா?

அஜா:- அழகுக் கவிதை அழகாயில்லை என்று கூற நான் அறிவிலியல்ல.

பாடலி:- அழகரசே!

அஜா:- ஏன் பயமா? வெட்கமா?

பாடலி:- தங்களை என்னவென்று அழைப்பது?

அஜா:- 'அஜாதசத்ரு' என்றழை.

பாடலி:- ஊஹூம்!

அஜா:- மாட்டாயா...?

பாடலி:- ஊஹூம்!

அஜா:- அப்பொழுது 'ஊஹூம்' என்றழை.

பாடலி:- (சிரித்து) போங்கள் எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது!

அஜா:- சரி எப்படியோ கூப்பிடு.

பாடலி:- வாருங்கள் தலைநகருக்குச் செல்லலாம்!

காட்சி 2

இடம் மகத நாட்டு அரண்மனை
காலம் காலை
இருப்போர் மகத மன்னன் பிம்பிசாரன், அமைச்சர்

பிம்பிசாரன்:- மகாமந்திரி! இளவரசனின் வெற்றியை முன்னிட்டு, இந்த நாட்டின் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நாம் ஓய்வு பெறலாமென்று நினைக்கிறேன்.

அமைசர்:- நானும் அதைக் கூறவே வந்தேன் மன்னா!

பிம்பிசாரன்:- அவனுக்குப் பட்டத்தைக் கட்டிவிட்டு புத்த மதப் பிரசாரத்திற்கு நானும் புறப்படலாம் என்றிருக்கிறேன். புத்தர் என்னுயிர் நண்பர் என்பது தங்கட்குத் தெரியுமே.

அமைச்:- தெரியும். ஆனால்...

பிம்பி:- என்ன கேள்விக் குறி...

அமைச்:- இளவரசர்......அஜாத சத்ரு...

பிம்பி:- ஏன் தயக்கம்? மனதிலே மயக்கமோ......? செய்தியைக் கூறும்?

அமைச்:- மகாராஜா! இளவரசர் போரிலே வெற்றி கண்டார்; கோசலத்தை அடிமை கொண்டார்; காதலில் கட்டுண்டார்!

பிம்பி:- என்ன......காதலில் கட்டுண்டானா...? யாரவள்? எந் நாட்டு ராஜகுமாரி?

அமைச்:- எதிரி நாட்டு இளவரசி! போரிலே புறமுதுகிட்டுமாண்டு போன கோசலத்து மன்னன் மகள்!

பிம்பி: (ஆத்திரமாக) ஆ...! நமக்குப் பரம்பரை வைரிகளான கோசலத்துக்குலமகளையா காதலித்தான்? வரட்டும். திருமணம் என்பது அவனுடைய சொந்தப் பொறுப்பென்று எண்ணி விட்டான் போலும்!

அமைச்:- அமைதியாக இருங்கள். இளவரசர் வரட்டுமே, கேட்போம்!

காட்சி 3

இடம்: கோசல நாட்டு அரண்மனை. (வசந்த மண்டபத்தில்)
காலம்: பிற்பகல்.
இருப்போர்: அஜாத சத்ரு, பாடலி.

[பாடலி தாமரைத் தடாகத்தருகில் உட்கார்ந்து மலர்களைக் கொய்து கொண்டிருக்கிறாள். அஜாத சத்ரு ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருக்கிறான். அருகில் கனிவகைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.]

பாடலி:- உள்ளத்தரசே! இந்தத் தாமரை...

அஜா:- அழகில் உன்னைவிடக் குறைந்ததுதான் உள்ளத்தரசி!

பாடலி:- இதோ, அன்னங்களைப் பார்த்தீர்களா?

அஜா:- அன்னத்தைவிட மிருதுவானது உன் பாதங்களென்று நான் சொல்லவேண்டுமென்பதுதானே உன் ஆசை!

பாடலி:- உம்...மறந்தேன்...

அஜா:- எதை?

பாடலி:- ஒரு நிபந்தனை...

அஜா:- என்ன...?

பாடலி:- நீங்களென்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வது உறுதிதானே...?

அஜா:- ஒரு குழந்தை பெற்ற பிறகு 'குழந்தைக்கு நீதானே தாய்' என்று கேட்பதுபோலிருக்கிறது உனது கேள்வி.

பாடலி:- விளையாட்டுப் பிறகு. நீங்கள் என்னைப் பலரறிய மணம் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால் கல்யாணமென்று ஆசை காட்டி அந்தப்புரக் கொலுப்பொம்மைகளாக்கி விடுவது உங்கள் போன்றாரின் செயல் என்பதை நான் நன்கறிவேன்!

அஜா:- நீ கூறுவது உண்மை; ஆனால் நீ என் அடிமையல்ல; அகிலத்தைத் தன் வாள் பலத்தால் ஆட்டிப் படைத்த மாவீரன் பிம்பிசாரனின் மருமகள்; மகதத்தின் மகாராணி என்பதை விரைவில் நடத்திக் காட்டுகிறேன்! வா! சோலை சென்று வருவோம். (தோழி ஒருத்தி ஓலையைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள். அஜாதசத்ரு ஓலையைப் படித்து முடிக்கிறான்)

பாடலி! கண்ணே பாடலி! ஏன் மௌனம்?

பாடலி:- என்ன ஒலியது...

அஜா:- வெற்றிச் செய்தி என் தந்தையைப் பூரிப்பில் ஆழ்த்தி விட்டதாம். உடனே வரும்படி எழுதியிருக்கிறார்.

பாடலி:- அதற்குள்ளாகவா...

அஜா:- நீ என்னுடன் வர வில்லையா...

பாடலி:- நான் வரலாமா? சரி புறப்படுங்கள்...!

[குதிரையின் குளம்படி கேட்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து முரசுகள் முழங்குகின்றன.]

காட்சி 4

இடம்: மகதத்தின் மந்திராலோசனை மண்டபம்.

காலம்: முற்பகல்.

இருப்போர்: மன்னன் பிம்பிசாரர் அமைச்சர் பிரதானிகள், வீரர்கள்.

[பாடலியும் அஜாதசத்ருவும் அவைக்குள் நுழைகின்றனர்.]

வீரர்கள்: மகதத்தின் மாவீரர்! வாழ்க!! வாழ்க!!!

பலகுரல்கள், கோசலம் வென்றோன் வாழ்க!

மன்னன்: வாழ்க பல்லாண்டு வெற்றிமைந்தா! கோசலத்தின் வெற்றி மூலம், மகதத்தை உன்னத நிலைபெறச் செய்து விட்டாய்! சூரிய சந்திரன் உள்ள வரை உன்புகழ் நிலைத்து நிற்குமாக! இதோ எனது வாளை உனக்குப்பரிசாக அளிக்கிறேன்!

இருபோர்: மாவீரர் அஜாதசத்ரு வாழ்க!

மன்னன்: இவ்வெற்றியின் அடையாளமாக உனக்கு மகுடம் சூட்டி மணமும் முடித்துவிட முடிவு செய்திருக்கிறோம்.

அஜாதசத்ரு: என் பாக்கியம் தந்தையே!

மன்னன்:- நம் குலவிளக்கு, மகேந்திரனின் புத்திரியாம்சாயாவை உனக்குத் திருமணம் முடிக்க நீண்ட நாளைய கனவு. அதைக் குலைக்கமாட்டாயென்று நினைக்கிறேன். நினைவாக்கக் காத்திருக்கிறாய் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். வீரமைந்தா மௌனம் ஏனோ?

அஜாதசத்ரு:- தந்தையே! தங்களைக் கேட்காமலேயே தேடிக் கொண்டேன் அந்தப் அன்புப் பரிசை!

மன்னன்:- யாரை, சாயா தேவியையா?

அஜாதசத்ரு:- இல்லை, சாயா தேவி விழப்போகும் விண் மீன். ஆனால் நான் கண்டெடுத்தது மங்காதமாணிக்கம்! கோசலமும், மகதமும் மறக்க முடியாத சரித்திர ஏடு! அவள் தான் பேரழகி பாடலி! இதோ ......என் அன்பின் திருவுருவம்!

மன்னன்:- பெருந்தவறு செய்து விட்டாய் செல்வ! சாதாரண மனிதனல்ல நீ; எதிர்காலச் சக்கரவர்த்தி. மன்னர்கள் தம் வம்சத்துக் கன்னியரைத்தான் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். அதுதான் நீதி! முறையுங்கூட!

அஜா:- பாடலியும் அரசகுமாரி தான்; அரச பரம்பரைதான்.

மன்னன்:- அதைக் கூறவில்லை... அவள் வேறு வம்சம்; நாம் வேறு வம்சம்.

அஜா:- ஆண்டவன் படைப்பில் எல்லாம் ஒன்று' என்று நீங்களே பன்முறை எனக்கு உபதேசித்திருக்கிறீர்கள்......

மன்னன்:- அஜாதசத்ரு...! நீ யாருடன் பேசுகிறாய் என்பதை நினைவில் வை...!

அஜா:- மகதத்தின் கிழவேந்தனிடந்தான் பேசுகிறேன்! நிலை தடுமாறவில்லை நான்!

மன்னன்:- ஆ! என் கோபத்தைக் கிளறுதே! என் வாழ் நாளில் இதுவரை காணாததை இன்று காண்கிறேன்!

அஜா:- எதை?

மன்னன்:- நீ என்னை எதிர்த்துப் பேசுவது இதுதான் முதல் தடவை!

அஜா:- இனி எதிர்த்துப் பேசும் நிலை ஏற்படாது!

மன்னன்:- நான் இந்நாட்டு மன்னன்!

அஜா:- நான் இந்நாட்டுத் தளபதி! எதிர்கால மன்னன்! மாவீரர்களின் தலைவன்! பேரழகி பாடலியின் மணாளன்!

மன்னன்:- வேண்டாம், இந்த விபரீத எண்ணத்தை விட்டுவிடு. மக்கள் சீறுவர், ஏசுவர்!

அஜா:- பாய்வர்! பழந்தூற்றுவர்! ஆட்டுமந்தையல்ல எனக்குக் கீழ்வாழப்போகிறவர்கள்.

மன்னன்:- என் முடிவு...

அஜா:- எனக்குத் தெரியும்; பாடலியை மணப்பதானால் எனக்கு மகுடமில்லை......என் அப்படித்தானே...! அறுபது வயதிற்கும் மேலான உங்களை வெளியில் உலவவிடுவதே பெருங் குற்றம்! டேய்......இவரைச் சிறையில் தள்ளுங்கள்!

மன்னன்:- ஆ...! எனக்கா? சிறை! வேண்டாம் மகனே! கறையில்லாத மகதத்தின் வரலாற்றைக் களங்கப்படுத்தாதே! நேற்றுச் சந்தித்தவளுக்காக உன்னைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்து மனிதனாக்கிய உன் தந்தையை ...நூறாண்டுகள் வாழப்போகும் இந்தக் கிழவனை அநியாயமாகச் சிறையில் தள்ளிச் சாகடித்து என் சாபத்தைப் பெறாதே!

அஜா:- இழுத்துச் செல்லுங்கள்!

பாடலி:- சுவாமி! வேண்டாம்...! வேண்டாம்!!

அஜா:- பாடலி, பேசாமலிரு! அமைச்சரே! நாளைத் திருமண மண்டபத்தில் எல்லோர் முன்னிலையிலும், திருமணத்திற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யுங்கள்! பாடலி, வா போவோம் அந்தப்புரத்திற்கு!

காட்சி 5

இடம்: அந்தபுரம்.

காலம்: மாலை.

இருப்போர்: அஜாதசத்ரு, பாடலி.

அஜாதசத்ரு: பாடலி! கண்ணே! இந்நாள் வாழ்விலே மறக்க முடியாத பொன்னாளல்லவா...! பரிமளகந்தம், பட்டாடை, பொன் அணிகள், மாணிக்கக் கட்டில் இவை இருந்தால் மட்டும் போதாது, அமைதியாக இன்பம் பெறவேண்டும். அதுதான் இந்தவேளைக்குத் தேவை!

பாடலி:- அமைதிதான் எனக்கு ஏற்படமாட்டேனென்கிறது!

ஒரு திருத்தம்

18—5—58-ல் வெளிவந்த "தூண்டிற் புழு" என்ற கட்டுரையில் 164 - கோடி என்றிருப்பதை 164 இலட்சம் என்று திருத்திப் படிக்கவும்.

அஜாதசத்ரு:- ஏன்?

பாடலி:- மாமாவின் சொற்கள் என் காதுகளில் ரீங்காரமிட்ட வண்ணமாகவே இருக்கின்றன..

அஜாதசத்ரு:- சொல் கண்ணே... என்ன அதற்கு!

பாடலி:- நம் உல்லாசத்திற்கு என்றே ஓர் வசந்த மண்டபம்...

அஜாதசத்ரு:- ஒரு மண்டபம் என்ன...ஒரு நகரத்தையே நிர்மாணித்துவிட்டால் போகிறது- அதுவும் உன்பெயரால்!

பாடலி:- எங்கே...எந்த இடத்தில்

அஜாதசத்ரு:- ஸோன் நதிக்கும், கங்கை நதிக்கும் இடையிலுள்ள அழகுத் தோட்டத்தில், அதோ.........!

[சிற்பக்கலை வல்லுனர்களும், கட்டிடக்கலை நிபுணர்களும்.........ஓயாத உழைப்பாளிகளும்சேர்ந்து...இறுதியில்...அழகு மணி மாளிகைகளுடன் புதிய நகரம் திகழ்கின்றது.]

காட்சி 6

இடம்: புதிய நகரத்தில் அரண்மனையில்...

காலம்: பிற்பகல்

இருப்போர்: அஜாதசத்ரு, பாடலி.

அஜாதசத்ரு:- ஏன் பாடலி, தோழிகளை அனுப்பிவிட்டாய். அமைதி பெறவா...

பாடலி:- ஆமாம் வாருங்கள். இதோ இந்தத் தங்க ஊஞ்சலில் அமருங்கள்.

அஜாத:- ஏன் தாலாட்டுகிறாயா...

பாடலி:- ஊம்...இனி நீங்களல்லவா என் புத்திரனைத் தாலாட்ட வேண்டும்...

அஜாத:- ஓ...அதற்குள் மகன் என்றே தீர்மானித்து விட்டாயா...! சரி...இந்த அரண்மனையைச் சுற்றிலும் எத்தனை அகழிகள் இருக்கின்றன தெரியுமா...!

பாடலி:- சொல்லுங்களேன்!

அஜாத:- அகழிகள் 606; கூட கோபுரங்கள் 570; வாயில்கள் 64.

பாடலி:- அப்பா...இவ்வளவெல்லாம் எதற்கு?

அஜாத:- நீயும், நானும் மறைந்தாலும் இந்த நகரம் உன் பெயரால், உன் புத்திரனின் பெயரால் மங்காமல் "பாடலிபுத்திரன்" என்று உலகம் உள்ள வரை அப்படியே இருக்கும்.

பாடலி:- எவ்வளவு செலவாயிற்று?

அஜாத:- நூறுயிரம்பொன்! ஐயாயிரம் ஆட்கள் வேலை செய்தார்கள்!

பாடலி:- சரி வாருங்கள், வாடைக் காற்று வீசுகிறது.

காட்சி 7

இடம்: அரண்மனை அந்தப்புரம்

காலம்: இரவு.

இருப்போர்: அஜாதசத்ரு, பாடலி...

அஜாத: தேவி! இந்த உப்பரிகையிலிருந்து பார்த்தால் இந்நகரம் எவ்வளவு வசிகரமாகத் தெரிகிறது பார்த்தாயா......? அதோ...அந்தக் கடைக் கோடியில் இருவண்ண ஓவியங்களைப் பார்த்தாயா ... எவ்வளவு திறமையான வேலைப்பாடு...! அதற்குப் பெயர் என்ன தெரியுமா... "காதலர் மொழி!"

பாடலி:- உம்...இருக்கும்...இருக்கும். சுவாமி அதோ பாருங்கள்...!

புத்தபிட்சுக்கள்:- புத்தம் சரணம் கச்சாமி! தர்மம் சரணம் கச்சாமி...! சங்கம் சரணம் கச்சாமி...!

அஜாத:- சந்நியாசிகளைக் கண்டு கலக்கமேன். அருள் கொடுப்பவர்கள்தானே அவர்கள். மருளை உண்டாக்க மாட்டார்கள்!

பாடலி:- சுவாமி! தாங்களும் சித்தார்த்தனைப்போல் மாறிவிடமாட்டீர்களே...!

அஜாத:- நீ உயிருடன் இருக்கும் வரை புத்தனாக மாட்டேன்! ஏன் வீண்கலக்கம்...உன் கருவிலிருக்கும் அருமைச் சிசுவை நினைத்துச் சந்தோஷப்படாமல் ...வா...!

....

[சில நாட்களில் பாடலி ஓர் அருமை மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்! மக்களும், மன்னரும் பாடலி பெற்றபுத்திரனை வாழ்த்தி வணங்கினர் புதியதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட நகருக்கு ... "பாடலி புத்திரன்" என்ற பெயரை வைத்துப் புகழ்ந்தனர்...! கால மாறுபாட்டால்... "பாடலிபுரமாக" மருவி, இன்றும் பழைய சரித்திர சம்பவங்களைக் கொண்டு திகழ்கின்றது!

★

தென்னாற்காடு மாவட்ட

தி. மு. கழக 3-வது அரசியல் மாநாடு

விருத்தாசலத்தில் ஜூன் 7, 8 தேதிகளில்

ஆறுமுகம் பந்தலில் மஜீத் அரங்கில்

நடைபெறும்

தலைவர்:

மதுரை எஸ். முத்து

திறப்பாளர்:

குடந்தை கே. கே. நீலமேகம்

அண்ணாதுரை நாவலர் நெடுஞ்செழியன்

மற்றும் கழக முன்னணி வீரர்கள் கலந்துகொள்வர்

—வரவேற்புக்குழு.

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கேளிக்கைகள் நடந்தால் அங்கெல்லாம் அவரை அழைத்துச் சிரிக்கச் செய்து அதன் மூலம் அவருக்கு நிறையப் பணம்கிடைத்தது! எந்தச் சிரிப்பினால் அவர் வேலையிழந்து வந்தாரோ அதே சிரிப்பினால் பின் நிறையச் சம்பாதித்தார்!

கடைசியில் அவருக்குச் சிரிப்பு நின்றதும் வேடிக்கையான கதை! அவர் முன்பு காதலித்த ஒரு பெண் அவருடைய சகோதரனை மணந்துகொண்டாள் என்று சொல்லக் கேட்டதும், அவரது ஐந்து வருடச் சிரிப்பு உடனே நின்றது! அதுவரையில், நமக்கு மூச்சுவிடுவது எப்படிச் சாதாரண நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறதோ, அப்படிச் சிரிப்பது அவருக்கு சாதாரண நிகழ்ச்சியாக இருந்திருக்கிறது. அந்த ஐந்து ஆண்டுகளும் அவர் சிரித்ததைக் கண்டு மற்றவர் மகிழ அவர் மட்டும் துன்பத்தையே அனுபவித்து வந்தார்.

Ellen-Hanson என்ற டேனிஷ் பெண்ணும் தொடர்ந்த சிரிப்பை அனுபவித்திருக்கிறாள். இவள் ஒரு சமயம் நாட்டியம் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது இவளுடன் நாட்டியம் ஆடிக்கொண்டிருந்தவர் ஏதோ ஒரு நகைச்சுவையான சொல் ஒன்று உதிர்க்க இவளுக்கு சிரிப்பு ஆரம்பித்து, தொடர்ந்து சில நாள் சிரித்திருக்கிறாள்! இவள் முதலில் சிரித்ததைப் பார்த்து மற்றவர் சிரிக்க அவரைப் பார்த்து இன்னொருவர் சிரிக்க, இப்படி அந்த நாட்டிய மன்றத்திலிருந்தவர்கள் எல்லாரும் சிரித்தார்கள்! ஒருவருக்கும் தான் எதற்காகச் சிரிக்கிறோம் என்றே தெரியவில்லை. கடைசியில் ஒரு டாக்டர் இவள் மூலம்தான் சிரிப்பு ஆரம்பித்திருக்கிறது என்று கண்டுபிடித்தார்! பின்பு ஒரு நாளைய இடைவிடாத் தூக்கத்திற்குப்பின்தான் இவளுடைய நீண்ட நாளைய சிரிப்பு நின்றது!

இவளைப்போலவே சுவிடிஷ் (Swedish) நாட்டுப் பெண் ஒருத்திக்கு அவள் டெலிபோனை எடுக்கும்போதெல்லாம் சிரிப்பு வந்துவிடுமாம்! டெலிபோனை எடுத்தால் சிரிப்பு ஒன்றுதான் அவள் வாயிலிருந்து வெளிப்படும்! சாதாரண சிரிப்புக்கூட அல்ல; பலத்த சிரிப்பு! இதனால் மத்திய டெலிபோன் நிலையத்தில் இருந்தவர்களுக்குப் பெரிய தொல்லையாய்ப் போய்விட்டது. கடைசியில் அவள் டெலிபோனையே உபயோகிக்கக்கூடாது என்று தடையுத்தரவு போட்டுவிட்டார்களாம்!

இவர்களெல்லாம் தங்கள் சிரிப்பின் மூலம் துன்பங்களை மட்டுமே பெற்றவர்கள். ஆனால் சிரிப்பினால் உயிரிழந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்! Llffng-Yin என்ற சீனக்காரர் ஒருவர், தான் செய்த பெருங் குற்றத்திற்காக மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டுக் காவலில்வைக்கப்பட்டார். ஆனால் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக அவரைக் குற்றமற்றவர் என நிரூபித்துத் தண்டனையை நீக்கிவிட்டார்கள். அவர் சிறையில் உணவருந்திக்கொண்டிருக்கும்போது இச் செய்தியை அவருக்குத் தெரியப்படுத்தினர். அவ்வளவுதான்! கட்டுக்கடங்கா மகிழ்ச்சிப் புன்னகையில் ஆரம்பித்து காட்டாறாகக் கரைபுரண்டோட ஆரம்பித்தது. இடிபோன்ற ஒலியுடன் சிரித்தார். இப்படிச்சில மணி நேரம் சிரித்ததால் உடல் பலவீனமாகி சிறையிலேயே உயிரிழந்தார்!

அமெரிக்க அச்சுத் தொழிலாளியான 'லாரி.லெவின்' என்பவர் ஒருசமயம் நாடகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த நாடகத்தில் வந்த சிரிப்புநடிகன் உண்டாக்கிய நகைச்சுவையால் பலத்த சிரிப்புக்கு ஆளானார். இவர் சிரித்த சிரிப்பினால் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலி உடைந்து இவரும் கீழேவிழுந்து தலை, கை, கால் முதலிய இடங்களில் பலத்த அடிபட்டது! மேலும் இடைவிடாச் சிரிப்பால் இவரது இருதயம் வலிகாண ஆரமபித்துவிட்டது! மேற்கண்டவாறு தாம் அடைந்த இன்னல்களுக்காக அந்த நாடக முதலாளியை 7500 டாலர்கள் நஷ்டஈடு தரும்படி கேட்டு அப்படியே பெற்றுகொண்டாராம்! இதைக்கண்ட 'ஹெர்ட் போர்ட்ஷையரிலுள்ள ஒரு சினிமாக் கொட்டகை முதலாளியொருவர், தன் கொட்டகைக்குச் சினிமா பார்க்க வருபவர்கள் சிரிப்பினால் எந்தவித ஆபத்தும் நேர்ந்தால் அதற்குத் தான் பொறுப்பாளியல்ல என்று விளம்பரப்படுத்திவிட்டாராம்!

இங்கிலாந்தில் ஒங்கர் என்ற பகுதியில் வாழ்ந்த எசக்ஸ் என்பவர் தனக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்குபவர்களுக்கு 100-டாலர்கள தீருவதாகப் பிரகடனப்படுத்தினாராம்! அவரைச் சிரிக்கவைப்பது அவ்வளவு கடினமான செயல் போலிருக்கிறது!

தன் வாழ்க்கையிலேயே இரண்டே இரண்டு முறைதான் சிரித்திருக்கிறாராம், 21-வயதுடைய ஜெர்மானிய இராணுவத் தலைவரான 'ஹெல்முத்' என்பவர்.

இப்படி, தனக்குத்தானே சிரிப்பவர்களைவிடப் பிறருக்குச்சிரிப்பை உண்டாக்குபவர்களைத்தான் திறமைசாலிகள் என்று சொல்ல வேண்டும். இலண்டனில் எர்லிங் என்ற இடத்தில் வசித்துவந்த ஒருவர் பிறரைச் சிரிக்கவைப்பதில் மிகப்புகழும் பெயரும் பெற்றவராம். இவரை எந்த ஒரு நாடகக் கொட்டகைக்குள்ளோ சினிமாத் தியேட்டருக்குள்ளோ அனுமதிப்பதில்லையாம்! இவர் உள்ளே சென்றால் சுற்றியிருக்கும் மக்களுக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கிக்கொண்டு படக்காட்சியைப் பார்க்க விடமாட்டாராம்!

இதையெல்லாம் தெரிந்துகொண்டபின்னரும் யாருக்காவது சிரிப்பு அடக்க முடியாமல் வந்தால் அவர்களெல்லாம் உடனே சிரித்தே இறந்தவர்களையும், பல இன்னல்கள் அடைந்தவர்களையும் நினைத்துக்கொண்டால், வந்த சிரிப்பு, தானேபோய்விடுமல்லவா!

அழுவது சிரிப்பின் நேர் எதிர் மாறான செய்கை. சிரிப்பு எப்படி உள்ளத்தின் உவகையைக் காட்டுகிறதோ, அதுபோலவே அழுகை உள்ளத்தின் துயரத்தைக் காட்டும். அழுவதிலும் எத்தனையோ வகைகள் உண்டு! சிலர் எவ்வளவுதான் துன்பங்கள் தனக்கு வந்துற்றாலும் மனதிலேயே அடக்கிக் கொள்வார்கள். இத்தகையவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் கண்ணீரென்பதே வராது. சிலர் எந்த ஒரு சிறிய துன்பத்திற்கும் மிகப் பெரிதாக வருந்துவார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு நினைத்ததற்கெல்லாம் கண்ணீர்தான் வரும். இவர்கள் ஒருபுறமிருக்க, மகிழ்ச்சியால் ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுபவர்களும் இருக்கிறார்கள!

மிக அதிகமாகச் சிரிப்பதில்சிலர் எவ்வாறு பெரும் இன்னல்கள் அடைந்திருக்கிறார்களோ, அவ்வாறே மிக அதிகமாகத் துயரம் வந்தபோது அதை வெளிக்காட்டி அழாமல் மனத்துள்ளேயே

அடக்கிவைப்பதிலும் இருக்கிறது என்று விஞ்ஞானிகள் நிரூபித்துள்ளார்கள்! மன மகிழ்ச்சியோடு மிதமாகச் சிரிப்பது உடலுக்கு நன்மை புரிகிறது. அதுபோல இன்னலோ துயரமோ வந்தபோது அதைக் கண்ணீர்விட்டு அழுவதின்மூலம் வெளிப்படுத்திவிட்டால், மனதிலிலுள்ள துயரம் குறைந்து உடலும் உள்ளமும் புத்துணர்ச்சி பெற்றாற்போல் ஆகும். அவ்வாறு அதிகத்துன்பம் வந்தபோது அதை மனத்துள்ளேயே அடக்கி வைத்துப் புழுங்கச் செய்வதால் உடலுக்குப் பல கேடுகள் வருகின்றன என மருத்துவநிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். சீரண சக்தி பாதிக்கப்பட்டு, நரம்பு வியாதி தோன்றுவதோடு இரத்த அழுத்தம் உண்டாகி இருதயம் மிக வேகமாக அடித்துக் கொள்ளும். மேலும் நிரந்தரமான தலைவலியும், இரவில் உறக்கமின்மையும் ஆஸ்மாவும் உண்டாகிறதாம்! இவைகளெல்லாம் அதிகதுயரம் வந்தபோது அதைக் கண்ணீர்விட்டு அழாததின்மூலம் உண்டாகும் கேடுகள்!

சிரிப்பதையும் அழுவதையும் நாம் வாழ்க்கையில் மிகச் சாதாரண செய்கைகள் என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவைகள் மூலமும் மனிதனுக்குப்பல கேடுகள் நிகழ்கின்றனவே! அதிகமாகச் சிரித்தாலும் ஆபத்து! அப்பப்ப! இதை நினைத்தலே நமக்கே சிரிப்பு வருகிறது! உடனே அழுகையும் வருகிறதே!

*

புறம் காட்டும் வீரம்

[நெடுவானன்]

வீரமென்பது என்ன? உள்ளத்தில் முகிழ்த்திடும் ஊக்கத்தின் முதிர்ச்சி பெற்ற எழுச்சியே வீரமாகும். வீரத்திற்கு அன்பும் பண்பும் அணிகலன்கள்: அறமும் மறமும் இரட்டைக் குழவிகளாக ஆட்கொள்வதே வீரத்தின் சிறந்த ஊற்று. தன்னிகர் பெற்ற வீரனுடன் நேர் நின்று புரியும போர்தான் வீரத்தின் செம்மல்—ஆண்மையின் உலைக்களம்—நிலைக்களம் என்பதை உணர்த்தும்.

தமிழகத்தின் மண், வீரத்தின் விளைநிலம்: கலை கொஞ்சும் நிலைக்கூடம்; இலக்கியத் துறையின் எழில் மாடம்; அன்பின்பிறப்பிடம்; பண்பின்சிறப்பிடம்; நாகரிகத்தின் ஊற்றுக்களம்—என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லி விளக்கும் ஆற்றல் பெற்றவை, நமது சங்க இலக்கிய ஏடுகள்! அத்தகைய ஏடுகளில் வீரத்தினை நேரே படம்பிடித்துக் காட்டும் நூற்களில், புறநானூறு சிறப்பிடம் பெற்று, தலைமை வகிக்கும் தனமை கொண்டதாகும். ஈண்டு புலவர் ஒருவர் காட்டும் போர்க்களக் காட்சியைக் காண்போம்.

போர்க்களம் வீரர்குழாம் விளையாடும் செருமுனை! போர்க்களத்திலே வீரர்களெழுப்பிடும் கூச்சலோ, கடல் அலைகள் எழுப்பிடும் ஒலிபோல் இருந்தனவாம். அந்தப் பாசறையின நடுவே, மனம் செருக்கியவாறு, வடித்த கூர் வேலைத் தாங்கிய வீரனொருவன ஏறு நடையில் செல்கின்றான். தோள்புடைத்து, வேல் பிடித்து, அவன் போடும் வீரநடையில் தானைம் பெருமிதம்தான் என்னே! அணியன்றே, வீர நடை பெருந் தோளனுக்கு! அவன் வாள் வீசிச் சுழற்றும் திறத்தைச் செப்பிட-நாவொன்று போதுமோ? அப்பப்ப! அம்மறவன் வாள்பட்ட உயிரினங்கள் மீண்டதில்லை. துள்ளிய மகன் கிள்ளியெறியப்பட்டானே தவிர, பிழைத்தது கிடையாது. களிறுப் படைகள் கண்டதுண்டமாயின; பரிகள் கூட்டம் சிதைந்து பாழாயின; ஊர்ந்த தேர்கள் உருவிழந்தன; எண்ணற்ற வீரர்கள், கால் வேறு, கரம் வேறு, சிரம் வேறாகச் சிதைந்து கிடந்தனர், மறவன் கரம்பட்டு, சிறபபில் முண்டமானோர் — உறுப்பில் பிண்டமானோர், கணக்கற்றோர்! வரும் படையாவுங்கொன்று, குவித்த வண்ணமாகவல்லவா இருக்கின்றான், வாள்பிடித்த சளையாத காளை! இவனால் செருக்களம், 'குருதிக் குளம்' ஆகிவிடுமோஎன மலைத்தனர் பலர். அம்மவோ, எங்கு பெற்றனவோ, அவன் தோளும் வாளும் வியத்தகு ஆற்றல்!

இத்தகைய வீரத்துடன் போராடும் அம்மறவனை, ஈன்ற தாய் நேரே காண்கின்றாள். மகன் ஆற்றல் காணக் காண, எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி; சொல்லவொண்ணா உவகை; ஈன்ற பொழுதின் பெரிதும் பேருவகை பூண்டாள். மறமகன் போராடும திறத்தை எண்ணி எண்ணி வியந்தாள். 'இவ்வீரனைப் பெற்ற நாமன்றோ பெரும்பேறு பூண்டவள்—கொண்டவள்' — என்றெண்ணி வரம்பு காணா மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினாள். இடையிடை சுழன்று சுழன்று போராடும் அவ்வீரனை, மாற்றான் ஒருவன், அவன் அறியாவகையில், அவன் உடலைச் சிதைத்தான். கொள்கை வீரனோ இடம் பெயராமல் போராடினான். சளைக்கவில்லை; உடல் அழிவு கண்டு மலைக்கவில்லை. புறமிட்டு ஓடவில்லை. உயிர் துறக்கும் வரையில் நின்ற இடத்திலே நின்றவண்ணம் வீரச் சமர் புரிந்தான். முடிவில் உயிர்நீத்தான் கொள்கை வீரன்! கொள்கை மகன் மாண்பு கொண்ட தாய்க்கோ மனம் புண்ணடையவில்லை; எண்ணம் பின்னடையவுமில்லை. மாறாக, தன் மகனின் உறுதி கண்டு, மாண்பையெண்ணிட்ட தாய்க்கு, வற்றிய மார்பகத்தில் பால்சுரந்ததாம். அப்பப்ப! என்னே உறுதி! படையை நிலை கலக்கி, முறியடித்த மகனின் மடிவு கேட்டு, மனங் கலங்கவில்லை. கண்களில் நீர் கொப்பளிக்கவில்லை. மாறாக, மகிழ்ச்சியின் ஊற்றால், மார்பகத்தில் பால் ஊற்றெடுத்ததாம்! வீரத்தின்—மறத்தின் திண்மை—நெஞ்சழுத்தம்தான் என்னே! இவ்வீரக் காட்சியை, நம் கண்முன் நிறுத்தி, மறக்கமுடியாமல் செய்துவிட்டார் பெரும்புலவர் ஔவையார். வாழ்க அப்புலவர் வடித்த பாடல் :—

"கடல்கிளர்ந் தன்ன காட்டுர் நாப்பண்
வெந்துவாய் வடித்த வேல்தலைப் பெயரித்
தோடுஉதைத்து எழுதரூஉத் துரந்துஎறி ஞாப்பின்
வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி
இடைப்படை அழுவத்துச் சிதைந்து வேறு ஆகிய
சிறப்புடையாளன் மாண்புகண்டு அரு...
வாடுமுலை ஊறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தா...